

Quantum

A woman with long dark hair is lying on her back on a teal, textured surface. She is wearing a voluminous, white, ruffled dress with a lace-like pattern. Her arms are raised, and her legs are bent at the knees. Scattered around her are several dried, pressed flowers in various colors, including brown, orange, and white. The lighting is dramatic, highlighting the texture of the dress and the surface.

Ceasul cel Rau

RALUCA ANDREEA CHIPER

© 2020 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHIPER, RALUCA ANDREEA

Ceasul cel rău / Raluca Andreea Chiper. - Domnești : Quantum Publishers, 2020

ISBN 978-606-8862-86-6

821.135.1

Tipărit în România

Ceasul cel rău

RALUCA ANDREEA
CHIPER

2020

Cartea întâi

I

— A fost odată ca niciodată...

Și un ecou cristalin străbătu codrul, reducând păsările la o tăcere de mormânt.

— Că de n-ar fi, nu s-ar mai povesti...

Vântul șuieră a pierzanie printre frunze, înfiorându-le ca atunci când ceva efemer s-ar prelinge printre ele.

— Despre ce să fie de data aceasta, Safir? întrebă ea cu o dorință arzătoare de a afla părerea însoțitorului ei. Să fie din nou despre o prințesă? chicoti ca un copil mic și prea alintat, în timp ce calul scutură din cap. Atunci să fie despre un prinț? Sau un Făt-Frumos?

Râse zgomotos, iar clinchetul ei zgudui codrul prea tihnit ce se întindea cât cuprindeai cu vederea.

— Ah! Știu ce ți-ar plăcea!

Ilincuța se depărtă de animal, învârtindu-se pe călcâie și urmărind faldurile rochiei de in alb, fluturând unduitor în jurul ei. Picioarele-i desculțe bătătoreau poteca a infinita oară azi și știa că atunci când va ajunge acasă va fi certată, că doar a crescut și trebuie să se poarte ca o domnișoară, nu ca un pui de om sălbatic și nepăsător.

— Nu ți-am povestit niciodată despre calul acela alb ca lumina zilei ce trăia ascuns prin păduri și care era în stare să se înalțe pâână la nori, și chiar mai încolo de ei...

Safir își plecă capul fornăind pe nări. Cu urechile ciulite, înainta lent, lent, urmărindu-și stăpâna ce părea să danseze cu ramurile arborilor, ce se strecura printre trunchiuri vechi de când lumea, oferindu-le din când în când câte o îmbrățișare sau ținându-le pe vârfuli cu agilitatea unui fluture, încercând să ocolească puținele pietre ieșite în calea ei.

— Nu știi tu, dar calul acesta mânca jărat și atunci îi creșteau aripi și zbura... Nimeni nu putea șede pe spinarea lui, pentru că nimeni nu reușea să-l îmblânzească vreodată.

Se spune că trăiește chiar și în zilele de azi, ascuns prin codrii aceștia deși. Tu l-ai văzut vreodată, Safir? Da?

Atunci când calului îi tremurara urechile, Ilincuța continuă:

— Dacă vreodată ai să ajungi să-l întâlnești, povestește-i despre mine și adu-l în fața mea, că tare curioasă sunt să văd cum arată...

Drumul dintre cele două dealuri duce direct spre conacul lui Gregoriu Damian, aflat departe de orice așezare omenească, acolo, în pustietate. În orice parte privești, pădurile se întind într-o pace odihnitoare, de parcă în pragul lor începe domnia acalmiei unde nici timpul nu are curaj să înainteze. Holdele aurii se leagănă în vânt, unduindu-și nuanțele în ciuda soarelui care scapără fermecat la vederea lor.

Ilina privi cerul parcă tulburat. În depărtare se vedeau nori de cenușă înaintând rapid spre ea și un vânt ce-i scutura buclele roșcovane îi șoptea în urechi că o furtună sta să vină. Ea se arăta nepăsătoare, preferând să coboare ochii la calul pe care îl ducea mânat doar de palma sprijinită sub fâlcile lui, zâmbindu-i amăgitor.

— Azi, timpul nu ține cu noi. Zici că ne consideră dușmanii lui... Uite ce ploaie va veni!

Murgul își scutură pletele negre și ondulate și fornăi pe nări drept răspuns, de parcă într-adevăr înțelegea graiul omenesc.

— Ca să nu spui că sunt nemiloasă și te-am alergat până aici fără măcar un popas, coborâm în Vale doar ca să te adapi și apoi ne întoarcem, altfel ne va prinde ploaia.

De data aceasta nu mai primi răspuns. Totuși, se mulțumi să își soarbă din priviri amicul, împăcată cu ea însăși că cel puțin este aprobată în tot ceea ce zice.

Ca să ajungă până la Vale, trebuie mai întâi să străbată poteca principală prin pădurea tânără, apoi să coboare în jos spre cealaltă pădure mai veche și să continue pe marginea ei, până când dealurile se observă frângându-se și prăbușindu-se abrupt, asemenea unor prăpăstii. Valea era un braț al râului care își greși traseul și se depărtă de drumul principal,

colindând prin pustietate până în punctul de reîntâlnire, în mari și neașteptate depărtări. În schimb, malul Văii nu este deloc abrupt, în unele părți conturat de sălcii și arbuști iubitori de apă, în alte părți crescând doar trestie și papură, în stare să schițeze marginea cu o perfectă dungă șerpuitoare. Uneori chiar Valea se subțiază ca să poată trece printre pietroaie ce vor cu orice preț să îi împiedice alunecarea lină, iar alteori se lățește atât de tare încât se transformă într-o baltă limpede, într-un iaz cu unduiri calme. Aici îi place Ilincăi să vină de fiecare dată când reușește să evadeze de la obligațiile ei. Aici își găsește liniștea, meditează, admiră natura, își eliberează gândurile fără să fie întreruptă sau tulburată.

Un tunet sparse liniștea așternută peste hotare și reduse la tăcere toate păsările cântătoare, iar pe pământ îl sili să vibreze la picioarele fetei. Ea se cutremură, se opri o clipă, apoi adăugă câțiva pași, abia reușind să murmure:

— E doar ploaia. N-ar trebui să ne temem, nu-i așa?

Calul se adânci în gânduri numai de el știute, așa că răspunsul lui întârzie, iar în cele din urmă, nu mai apăru.

Pe o parte și pe alta a potecii, arborii deja se îndoiu spre sărutarea pământului, ramurile scârțâindu-le nu de îmbătrânire, ci de frageda lor vârstă, cu un scârțâit dulce cum este seva în care erau îmbibate. Frunzele tremurau de neastâmpăr înaintea vremii care se anunța. Puf alb se desprindea din mugurii lor plutind în aer ca niște fulgi de zăpadă rătăciți și obosiți. Pe ici pe colo câte o rază de soare răzbea triumfătoare luminând poteca, dar se stingea prea repede, ucisă brusc de norii grăbiți ce se îmbulzeau pe cer. Foșnetul se întetea, parcă în urma lor venea cineva prea greoi ce-și dorea simțită prezența, silind-o pe fată să întoarcă capul tot mai des. Acolo unde foșnetul devenea alarmant, glasul păsărilor înceta, dezlănțuindu-se doar ecouri în alte și alte părți. Deși nu surprindea nicio siluetă printre copaci, umbrele proiectate de aceștia îi dădeau impresia că este observată, că ochi străini o ațintesc cu vinovăție, surprinzându-i orice mișcare.

— Nu mi-e bine, Safir. Mă simt ciudat. Aș băga mâna în

foc că nu suntem singuri.

Calul își scutură coada, plesnindu-și spinarea cu nervozitate. Ilinca îndrăzni să se mai uite încă o dată în jur. Miji ochii, cu inima aproape ieșindu-i din piept. Tufișurile se mișcau suspicios, clătinarea lor prea forțată era îndreptată într-o singură direcție. Foșnetul izburcnea dintr-odată și se curma brusc, iar petele umbroase ce se furișau și săltau neastâmpărate, luau parcă formă omenească. Se ridică pe vârfurile picioarelor, ajungând la urechea calului.

— E cineva pe aici... și ne urmărește...

Grăbi pasul, măsurând din priviri distanța până la Vale și îi trecu prin minte să sară pe spinarea animalului și să o ia la goană. Frica însă o paraliza, își simțea genunchii așa de moi, încât nu putea să facă vreo mișcare bruscă. Numai senzația că cineva o ajunge din urmă și o prinde de braț, o făcea să amețească și să i se facă rău.

Se împiedica tot mai des și se încâlcea în ramurile prea întinse, negăsind puterea de a ridica brațele și de a le feri din calea sa. Safir era și el îngrijorat. Fata îi observă ochii măriți de groază, iar dacă el era speriat, de presimțirile lui nu se îndoia.

În depărtare, tocmai dinspre case, niște pocnete sălbatice biruiră văzduhul. Ilinca tresări, aruncându-și privirea printre trunchiuri de copaci neliniștiți.

— Oh, Doamne! Ce-a fost asta?

Tunetul zgudui pământul de parcă dorea să îl rupă bucăți și furia lui fu simțită în interiorul fetei. Calul necheză și se smuci deodată, îngrijorându-și stăpâna. Pe când tunetul se risipi, fulgerele împânzîră cerul și odată cu ele niște țipete disperate, urlete pe tonuri aspre și o gălăgie subjugătoare scandalizară ținuturile.

Ilincuța își adună puterile și, cu trupul așa vătămat de tremurături, sări pe spinarea calului. Trebuia să ajungă acasă. Acolo se întâmpla ceva grav, foarte grav.

Trecând printre copaci, silueta neagră pe care o bănuia mai devreme îi tăie calea, silind calul să se oprească. Acesta necheză disperat. Fata încercă să îl calmeze, fără speranțe însă. Îl îndemnă să înainteze cu vorbe blânde în care, totuși,

se cunoștea fărâma de disperare, frică și îngrijorare. Când calul dădu să pornească, o altă umbră se înfățișă înaintea lor, proptindu-l în noroaiile pădurii. Ilinčuța îl mână în altă direcție, știind că orice cale va alege, în cele din urmă tot va ajunge acasă. Scandalul provenit dintr-acolo o atrăgea și simțea că nu mai are răbdare, că trebuie neapărat să se ducă acolo unde este chemată.

Brusc, a treia umbră îi tăie calea și de data aceasta. Fata își pierdu echilibrul și căzu înfrântă ca pionul de pe tabla unui șah. Încercă să se ridice, însă mișcările îi erau pripite și necontrolate și nu reușea. Siluetele deveniră oameni în toată puterea cuvântului, repezindu-se spre ea cu intenția hotărâtă de a o ataca. Ilinca gemu disperată știind că în fața atâtor atacatori nu avea șanse de scăpare. Se târa prin mocirlă încercând să se îndepărteze. Rochia albă deveni acum mârzoasă, neagră și udă, îngreunându-i mișcările. Prin străvezimea ei își observa inima săltând nebună, gata să îi iasă din piept. Brațele îi erau rănite și se zdreleau în continuare de la atâta târât prin spini și crengi ascuțite. Ceva lichid și lipicios i se scurgea pe mâini și nu știa dacă e sânge sau apă murdară de prin bălți. Nici măcar nu îndrăznea să se uite ca să descopere.

Unul dintre străini o prinse de umeri și o săltă pe picioare, imobilizând-o cu brațele-i puternice. Îi suflă în față, intimidând-o. Asprimea obrazilor lui îi provoca fiori, îi făcea piele de găină, o amețea, o deruta într-atâta încât să nu mai știe cine e, de unde vine sau încotro se duce.

— Lasă-mă! Dă-mi drumul!

Străinul nu îi asculta răstirile abia smulse dintre maxilarele încleștate. Strânsoarea i se întetea tot mai mult și mai mult.

— Ce facem cu ea? întrebă, de parcă era vorba de un obiect.

— Hai să-i tăiem gâtul.

Ilinca se zvârcoli înspăimântată, căutând putere acolo unde nici nu mai găsea. Curajul o părăsi. Parcă rămase a nimănui în momentul acesta când lumea se întoarse cu susul în jos.

— Dă-mi drumul, bestie ce ești! găsi să mai adauge, înainte ca buzele să îi fie frământate sub presiunea unor degete fierbinți, tremurânde și umede de sudoare. Astfel renunță la zbateri. Nu mai aveau rost.

— Mai bine o legăm fedeleş și o lăsăm aici. O vor mânca fiarele pădurii. Așa, nu ne mai mângim mâinile cu sângele ei.

— Mai bine o ducem cu noi. Găsim cui să o vindem ca slugă și, astfel, mai câștigăm și noi ceva, zise un altul, în timp ce fata încerca să se elibereze din strânsoare. Nu avu noroc. Pentru a-i slăbi puterile, adversarul o izbi de trunchiul unui copac, paralizând-o. Ea strânse pleoapele, gemând de durere.

— Las-o în plata Domnului, că ne poate aduce necazuri. Am luat ce ne-a trebuit, așa că la drum cu noi.

Ilincuța se mai zbātu de câteva ori, tulburată de țipetele, răgetele și împușcăturile venite dinspre casă. Gândul că cineva ar putea fi rănit, gândul că părinții ei ar putea să moară și gândul că era împiedicată să ajungă acolo unde poate ar reuși să schimbe cursul întâmplărilor, o necăjea, o făcea să izbucnească în plâns, să scuture capul disperată, încercând să își convingă atacatorii că nu putea sta cu mâinile în sân. Dar ei încă insistau, frângându-i zbaterile. Cu cât se opunea mai tare, cu atât atacatorii insistau. Sufla greu, speriată, încercând să își scoată tălpile din glodul ce o încātușa. Urcă pe rădăcinile descoperite ale copacului, urmărindu-și adversarul, calculând distanța, improvizând o posibilă scăpare. O clipă îi trebui fetei ca să își adune puterile, să se smucească, să scape și să o ia la fugă în momentul în care străinul își pierdu concentrarea.

— Safir! își strigă calul, și acesta ridică botul în aer, căutând-o. Îi citise gândurile, doar era animal deștept, și țopăi pe picioarele-i noduroase, parcă înviorat la auzul propriului nume. Până ce străinii se dezmeticiră, calul o luă la goană spre stăpâna lui, iar aceasta se grăbi să-i sară în spinare, dispusă să se întoarcă acasă. Nu apucă să ducă la bun sfârșit planul, căci unul dintre atacatori fugi în urma fetei și o prinse repede de rochie, țintuind-o pe loc. Ea îi dădu câțiva pumni fără să îi pese unde îl nimereste și străinul o izbi de un alt trunchi în momentul când norii de plumb trăsneră văzduhul,

trimițându-și înverșunarea în zări îndepărtate. Când trăsnetul luminează chipul adversarului, Ilincuța holbă ochii surprinsă.

— Tu?

Nu-i venea să creadă așa ceva. Asta parcă era o batjocură. Se râdea de ea într-un fel sinistru, fără gust.

Străinul nu apucă să miște nici măcar un deget. Altul veni pe la spatele fetei și o lovi cu un par drept în cap. O tulburare ciudată i se strecură în pupile.

Atât ei, cât și celui ce stătea și se uita năucit cum făptura neajutorată își pierdu echilibrul, se balansă pe picioare și se prăbuși la pământ. Atacatorul își scuipea paiul din gură și se răsti cu o voce gaturală și autoritară:

— Dă-i drumul odată după calul ăla și să mergem. Ce o tot lungim atâta?

Nu îi venea să creadă cum camaradul său a lovit făptura aceasta inofensivă și neajutorată cu atâta ușurință și nepăsare, iar acum se comporta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Stătea și privea victima căzută în nămol și nu era în stare să se miște. Parcă era adâncită într-un somn greu, înconjurată de lumi ce se mișcau și se tot mișcau precum valuri de apă care o purtau deasupra, apoi o afundau în adâncuri, și iar o purtau la suprafață, și iar o trăgeau în jos, iar ea nu putea să facă nimic, fiindcă dormea și nu se putea trezi.

Un fulger împânzi cerul de deasupra lor și tunetul îl făcu să tresară grav. Un fior rece îl săgetă în adâncul pieptului și îl lăsă fără suflare. Apoi, ridică privirea spre cer și observă dăre de fum negru ce se înteteau trecând clipele. Liniștea triumfa în mijlocul furtunii ce-și pierduse din putere, încercând să se facă auzită și simțită în locuri unde nimănui nu îi mai păsa. Ba chiar aducea calmare strecurând câte un suspin în sufletele maltratate de atâta dezlănțuire vijelioasă.

Încleștă maxilarele și o abandonă în cele din urmă, sărind în șaua calului pe care tocmai îl fura. Porni în goană în urma camarazilor ce se îndepărtaseră de mult timp. Pleca departe de locul acela, părăsind-o pe Ilinca în mijlocul pădurii. Gândul îi stătea la ea și la momentul când se întâlniră prima dată, în alte circumstanțe.

II

Acum două zile...

Se plimba cu mâinile la spate, ca un oarecare amestecat prin mulțime. Era curios să știe dacă vreo persoană din târgul acesta și-ar putea da seama că el e un pierde-vară, că nu are o casă, nu are o ogradă și nicio familie de îngrijit. Că el doar fură, mănă, doarme, iarăși fură, iarăși mănă, iarăși doarme.

Ar putea să o țină așa la nesfârșit. Deși își dorește o schimbare, încă nu a găsit o idee care să îl scoată din situația aceasta. Deocamdată rămâne un tâlhar, același ca acum zece ani, doar că un pic mai experimentat, dar tot sărac lipit pământului și tot trăind prin păduri cu haita aceea de lupi ce nu se mai sătura să jefuiască. Ce bine, totuși, că se credeau haiduci și tâlhăreau boierii. Ce păcat, însă, că bunurile obținute, fie ele chiar și un colț de pâine, nu se împărțeau săracilor, ci le reveneau tot lor. Erau atât de lacomi, încât nu își dăruiau nici gunoiul de sub ei. Îl acumulau acolo fără rost pentru că, la urma-urmei, nu le aducea niciun beneficiu.

Ce putea șterpeli azi, nu știa. Încă nu și-a propus nici ce să mănânce, altfel de mult ar fi pus mâna pe o găină sau un șoldan.

De fapt, trebuia să lase visarea și să fie mai serios. Nu l-au trimis aici ca să viseze, ci mai degrabă, să agațe un cal, doi, numai să nu meargă înapoi cu mâna goală.

Din depărtare se auzea cântec de fecioară. Îi încânta auzul și chiar îi aducea un zâmbet pe figura-i de ștregar. Fata aceasta ar fi fost bună în mijlocul tâlhărimii lor, pentru că avea o voce de aur. Lăutarul lor behăia ca un berbec uneori, alteori scârțâia ca o balama neunsă și îi sâcâia creierii. Fetișcana asta i-ar ține fermecați pe toți paișpe de ar uita pe ce lume trăiesc. Păcat că nu putea să o bage în buzunarul pieptarului său cârpit, să o ducă cu el. Se întreba cam câte parale făcea ea, că doar de asta își pierdea vremea cântând, apoi se întreba ce ar

fi fost mai bine: să fure sau să cânte ca să aibă și el ceva bani? Poate ar fi fost mai ușor să cânte, însă așa, ar fi fost sclavul lui Darie Dulău. De furat, fura de câteva ori pe zi, dar nu mai mult. De cântat, ar fi trebuit să cânte neîntrerupt, până ar fi rămas fără voce.

Tot torcându-și gândurile, uite că îl zări. Ochii i se holbară ca la o comoară și lacrimile stătură să îi cadă nestăpânite. În mijlocul târgului, liber ca pasărea cerului, fără ham, fără șa, un armăsar tânăr și zdravăn rumea cuminte cu botul în otava pusă înaintea copitelor sale ca înaintea unui împărat. Frumos exemplar! Mare, cu spatele lat, cu coama-i de tăciune ondulată fluturându-i în adierea vântului. Razele soarelui îi ofereau o strălucire ciudată, ca de bijuterie, și nu vedeai muscă să îl deranjeze.

Și părea al nimănu.

Cine putea fi atât de tâmpit, încât să îl lase nesupravegheat?

Se apropie. Îl cercetă îndelung, asigurându-se că nu îi lipsea nimic calului, că nu avea niciun defect. Întinse mâna ca să îl atingă, însă armăsarul necheză încet, dar amenințător, silind străinul să se retragă. Mai încercă o dată să se apropie. Calul începu să se agite, iar el nu dorea să îl fugărească. Încercă și a treia oară. Armăsarul își scutură capul și făcu un ocol pe lângă grămada de otavă. L-ar fi prins de funia ce ținea locul căpăstrului, dar animalul parcă presimțea și își retrăgea capul, ferindu-se de mâna străinului.

— Ce mă fac eu cu tine? oftă. Văd că nu te lași așa ușor. Sunt curios cine a reușit să te aducă la asemenea nivel, încât să te ferești de străini?

Poate dacă l-ar ademeni în vreun fel. Până și câinii de pază cedează când li se oferă ceva.

Se scotoci prin buzunare și oftă dezamăgit. Nu avea nimic bun la el. Era vai de capul lui. Dus la război fără pușcă.

În colțul unui buzunar găsi un cub de zahăr pe care îl frecă între degete ca să îl zdrobească. Nici nu știa de când îl avea și nici cum a ajuns în posesia lui. Acum ce mai conta? Îl aruncă cât colo, simțind cum șansa lui se risipea degeaba.

Ceva ciudat îi atrase atenția. Rămase stupefiat când văzu

animalul cu ochii lui mari, bulbucați în orbite, dilatând imensele nări și încleștând maxilarele, agitându-se, de data aceasta nu pentru că el, un necunoscut, stătea prea aproape, ci pentru că, în colbul târgului, un cub de zahăr îi lăsa pofticiosului gura apă. Calul se duse până la cubul aruncat pe jos și îl prinse cu buzele, apoi se apucă de ronțait cu o patimă tulburătoare, de parcă mușca din raiul atât de dorit de ființele vii. Imediat ce îl înghiți, căută altul.

— Mai vrei?

Nu mai găsi nimic, dar știa de unde să facă rost, așa că dispăru pentru o clipă și reveni cu un pumn de cuburi de zahăr. A fost de ajuns doar să le frământa puțin în pumn, și calul se apropie îndrăzneț. Începu a-i căuta în palmă cu botul lui fierbinte și ronțăia satisfăcut când apuca la vreo bucată de zahăr. Cumva, îl corupse pe bietul animal. Îl apucă de funia pe care i-o aruncă în jurul grumazului și, fluturându-i zahărul pe la nări, îl trase după el. Va face bani frumoși dacă îl vinde. Va fi atent ca să nu fie observat de Darie Dulăul, iar banii aceia îi va ascunde el bine și nu îi va da nimănu.

Legă calul de un gard în marginea târgului ca să nu fie ușor de văzut și începu a căuta un cumpărător pentru el. Cerea mult pe cal și nimeni nu se încumeta nici să îl vadă, darămite să îl cumpere, însă nici prețul nu voia să îl lase.

Văzu în mijlocul târgului fata aceea care tot cânta și o studie câteva momente. Era de statură medie, cu plete roșcate fluturând în aer ca flăcările focului, obraji rumeni și gene luni, lungi, umbrind doi ochi migdalați. Era frumușică foc, cu piele fină de jupâneasă, dar nu asta îi atrase lui atenția, ci banii pe care îi număra și îi îndesa într-un săculeț. Avea o grămadă, iar lui i se scurgea privirea după strălucirea lor. Fugi după armăsar și îl trase repejor după el. Se apropie și începu să vorbească, fără ca fata să îi acorde vreo atenție:

— Domniță dragă, ai vrea să cumperi un cal? E dintre ăia buni, fără defecte.

Ilinca doar o clipă ridică ochii spre el și scutură din cap, concentrându-se la treaba ei.

— Haide, nu fi zgârcită, că te vede ăl de sus. Oricum, dacă

tot ai bani, nu mai bine îi investești și dumneata în ceva?

Auzind de bani, Ilincuța se opri din numărat. Îndesă banii în săculeț și îl înmână unei fete. Străinul înghiți sec.

— Măcar privește-l, te rog! Nu vând orice, numai exemplare de calitate.

Ilinca se întoarse spre el și descoperi calul în spatele lui. Culmea, era așa de cuminte animalul, ronțăind de zor naiba știe ce. Se încruntă. Stătu puțin pe gânduri.

— Dar, mă rog! De unde ai tu așa ceva? îi vorbi ea, în sfârșit.

— Am avut o herghelie întreagă, doar ăsta mi-a mai rămas și nu știu cum să scap de el. Zicând acestea, băiatul privi în jur, asigurându-se că nimeni nu își caută calul prin târg.

— Hm! își încrucișă Ilincuța brațele la piept.

— Îl dau ieftin, insistă negustorul. După cum vezi, e bine îngrijit. Îi lipsește un stăpân ca să fie pe deplin mulțumit. Ia-l dumneata. Fă-i un bine. Pentru câțiva gologani. Nu pierzi nimic.

— Dă-mi voie să îl controlez.

Negustorul ridică o sprânceană, nedumerit.

— Trebuie să știi pe ce dau banii, nu?

El cedă. Dădu drumul funiei de care calul era legat și îi permise să se apropie.

— Safir! strigă fata, și calul prinse funia între dinți, se îndepărtă de tânărul negustor și începu să sară galeș pe copitele-i tropăitoare.

Dându-și seama în ce încurcătură s-a băgat, negustorul se holbă nedumerit când la animal, când la fată, și încercă să recupereze funia, însă calul se smucea în jurul lui, blocându-i orice mișcare.

Ilincuța îl fluieră și, dintr-o săritură scurtă, se trezi pe spinarea armăsarului, înfigându-și degetele în coama lui.

Negustorul înjură. Lovi pietrele cu vârful opincii și oftă. Intrase singur în gura lupului; i-o confirma râsetul puternic și zglobiu ce-i răsuna în urechi, ca acela pe care îl au fetele învingătoare.

De sus, de unde se știa în siguranță, Ilincuța se răsti,

batjocoritoare:

— Altă dată ai grijă ce vinzi și, mai ales, cui!

Părăsi târgul, trecând pe lângă oameni ca o stea căzătoare,
cu inelele părului zburând în aer.

Fără voie, străinul se pomeni impresionat.

III

Un țipăt de buhă îi trecu prin timpane, aducându-i tremur pleoapelor. Le ținuse lipite atâta timp, încât ochii nu mai rezistau nici luminii izbucnită de la luna firavă și rece. Ploaia căzuse din abundență și făcuse pământul prea moale în jurul ei, adâncind-o într-o baltă neagră și noroioasă. Stropii de plumb îi cădeau pe obraz, rănind-o, și se prelingeau lăsând pe chipul ei palid dăre umede și transparente. Sări ca arsă în picioare și privi împrejur. Era în mijlocul pădurii, în beznă, cu dureri îngrozitoare de cap. Nu avusese niciun vis. Totul a fost real. A fost atacată aici, în pădure. Cei de acasă, la fel, au fost victimele vreunui jaf. Tânărul acela, negustorul din târg ce încercase să i-l vândă pe Safir. De unde, Doamne, atâta cruzime?

Își masă capul, asigurându-se că e bine, și încercă să își scuture noroiul de pe haine. Era înghețată. Abia se mișca. Amețeala și debilitatea îi făceau picioarele să tremure. Porni la drum bezmetică, neștiind în ce direcție s-o apuce. Dureri îngrozitoare îi învăluiau trupul, frigul și frica o biciuiau cu cruzime, iar ea nu era în stare să suporte. Din când în când, se oprea gâfâind. De cele mai multe ori își întrerupea răsuflarea, în momentul când gemetele înfiorătoare ale fiarelor se agitau în pădure. Safir i-a fost furat de data aceasta. Sau poate rătăcea și el pe aici. Ea însă se temea să strige ca să nu cumva să atragă prădători. Se simțea neputincioasă în ditamai pădurea, se simțea chiar și disprețuită. Și, vai! Cei de acasă... Ce s-o fi ales de ei? Căci liniștea deborda cuceritoare, lăsând noaptea să se manifeste liber, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Un suspin greoi izbuti să se elibereze din pieptul ei încărcat de povară. Suspînul acesta se îmbibă în aerul răcoros de seară și călători departe, acolo unde o mierlă reuși să îl redea prin triluri melancolice, aducătoare de suferință.

Frisoane insuportabile îi agresau trupul firav, învinețindu-i

buzele. Cu picioarele din baltă în baltă, se roti pe călcâie, privind în jur. În noaptea rătăcită, doar umbrele copacilor se frământau la porunca vântului, și așa, frica învia printre rădăcini și se târa până la ea, cuprinzând-o nemiloasă. Se ghemui, încrucșișându-și brațele la piept. Buzele îi tremurau, lacrimile îi inundau ochii. Carnea îi era vătămată de lovitura sufocantă a ignoranței, rupând-o în mii și mii de bucățele. Suspinele rupeau din ea cum rup lupii din biata mioară ce le devenise hrană. Asta devenise și ea, hrana spaimei. Mare noroc avea cu ploaia care încerca să îi îndepărteze asemenea durere prin atingerea de gheață. Se uita după vreo cărare care să o ducă spre ieșirea din pădure, dar copacii parcă se prinseseră în îmbrățișări pătimașe, înnodându-și ramurile, acoperind drumul. Acum totul i se părea o cale întortocheată ce șerpua spre nicăieri, loc straniu și înfiorător, din ce în ce mai întunecos, unde nici lumina gingașă a stelelor nu avea să pătrundă vreodată ca să îi ghideze pașii. Nimic nu i se mai părea cunoscut. Tălpile adâncite în noroi îi înghețaseră. Apa îi îngreună veșmântul de care trăgea disperată.

Un tunet coborât din înaltul cerului zgudui pădurea. Ilinca țipă îngrozită. Apoi, când fulgerele despicară văzduhul, fata își acoperi ochii cu palmele tremurânde, evitând să mai privească firicelele de lumină răsfirate deasupra pădurii. Izbucni în plâns, simțind cum o durere insuportabilă îi macină pieptul. Lacrimile i se împleticeau cu stropii de ploaie și i se scurgeau de pe obraji spre piept, ademenite spre uitare.

Așa îi trebuia dacă a fugit de acasă. Dacă și-ar fi ascultat doica, nimic din toate astea nu i s-ar fi întâmplat. În plus, hoinărise prin locurile acestea o viață întreagă, cum se putea ca acum, în momente atât de dificile, pădurea să i se arate străină, atât de necunoscută?

În cele din urmă, se dădu bătută. Poate era mai bine să aștepte oamenii de la conac să vină în căutarea ei, căci știa că mai devreme sau mai târziu lucrul acesta se va întâmpla. Prin atingeri pripite, dădu peste un copac căzut și se gândi că strecurată printre crengile lui, va fi protejată de orice atac. Își făcu loc cu mare grijă trăgând de faldurile veșmântului

devenit zdrențe și se ghemui în culcușul oferit de coroana lui. Oftă apăsător, înfrânându-și plânsul parcă din ce în ce mai grav. Încerca să își smulgă supărarea din interior și să o alunge departe, însă aceasta revenea atât de repede, că se strădui să mai ofteze măcar o dată, fără vreun rezultat. Și stând acolo ghemuită, parcă auzea voci răsărind de ea, batjocorind-o pe tonuri ironice, capabile să o înfurie. Era a nimănui într-o pădure prea mare, rătăcită ca un orfan într-o lume neasemuit de largă. Calul îi fusese furat. Străinii aceia nu se îndurară de ea, dar parcă nu îi condamna pentru că așa sunt străinii, nepăsători. Mentea ei îngustată de spaimă și disperare o îndepărtă de gândirea rezonabilă, abandonând-o într-un maldăr de gânduri frământătoare și de griji amare.

Își adânci obrajii de marmură în genunchii aduși la piept și îi cuprinse cu brațe tremurânde. Doamne! Dacă ar scăpa din încurcătura asta... Jură să devină un om mai bun, să își ajute mama mai mult, să viziteze biserica mai des, să nu mai fugă de acasă niciodată.

Un tunet cutremură pământul și imediat fulgerul împânzi cerul, părând că vrea să îl crape în mii și mii de bucăți. Vijelia scutura pădurea de parcă aceasta ar fi pățimit prea grav ca să poată fi iertată. Norii involburați acopereau Luna, iar aceasta, tristă și neputincioasă, nu mai reușea să își reverse lumina, să o strecoare în adâncul pădurii transformat într-un hău adânc și întunecos. Simfoniile nopții au fost curmate de zgomote haotice și înfricoșătoare, ca pătrunse sub pământ, în tartarul adunător de păcate.

Un nechezat de cal îi tăie răsuflarea.

Parcă ar fi Safir, doar că el... era dus departe.

O copită lovind pământul îi provoacă fetei un geamăt.

— Safir? întrebă cu glasul frânt de tremurături.

Animalul îi răspunse așa cum întotdeauna o făcea, printr-un joc de tonuri joase și grăbite, de parcă bucuria că este în atenția ei îl domina pe de-a-ntregul. Ilincuța ridică capul de pe genunchi și zări umbra armăsarului la mică distanță de ea. Îi trasă conturul perfect și când ajunse în dreptul botului, descoperi că silueta se sluțea, se alungea în sus și în jos,

deformându-se. Încleștă pumnii. Holbă ochii pentru a desluși pata mai neagră decât noaptea ce strica imaginea animalului. Sări în picioare ca arsă. Lângă cal, era cineva. Un străin. Îl recunoștea.

De data aceasta avea de gând să se apere, așa că, fără să ezite, căută prin mocirlă ceva tare cu care să crape capul atacatorului de va îndrăzni să se repeadă din nou spre ea. Căci, da! Lângă cal, desluși silueta tâlharului ce îi tăie calea și o împiedică să fugă. Acela care încercase să i-l vândă pe Safir. Negustorul ticălos, din cauza căruia era încă aici, lovită și pierdută.

— Liniștește-te! N-am venit să-ți fac rău, interveni acesta, ghicindu-i intenția.

Ilincuța nu îl putea vedea decât sub formă de umbră tăciunoasă, căci întunericul adus de furtună era prea aspru pentru ochii ei.

— N-ar fi prima dată când ai face-o.

— De data asta nu, jur!

Ilinca nu se lăsa intimidată. Înaintă cu mare grijă, ca nu cumva să se împiedice de crengile copacului culcat la pământ. Strângea lemnul în mâini, simțind cum așchii ascuțite îi străpungeau pielea, îi provocau usturimi, o făceau să tremure, să se înmoaie din cauza durerii. Se încuraja singură, în gând, îndemnându-se să nu lase garda jos, să nu se lase prostită, să nu cadă iarăși pradă ghearelor unor nenorociți.

Umbră neagră cu voce de bărbat împinse calul spre fată cu un gest ușor, murmurând din nou:

— Vreau să știi că ai tăi sunt bine, dar speriați și îngrijorați că nu dau de tine nicăieri. Au fost mici accidente.

— Accidente? izbucni fata îngrijorată, tăindu-i vorba.

— Nu atât de grave încât să te afecteze. Ar fi bine să te întorci, ca să-i mai liniștești.

— Dar ai tăi unde sunt? Pe unde se ascund?

— Nu tu trebuie să îți faci griji din cauza lor, ci eu. Când își vor da seama că lipsesc, și mai ales cu podoaba asta de cal, va fi vai de mine.

— Safir! strigă fata cu un ton autoritar, și calul porni din

loc, cu capul în pământ. Îl prinse cu o mână de căpăstru, cu cealaltă continuând să își amenințe adversarul, clătinându-se pe picioare, instabilă, căci nu știa cum era mai bine să facă: ori să sară pe cal și să o ia la fugă, ori să sară asupra dușmanului, să îl lovească de câteva ori, asigurându-se că așa nu o va urmări. Desfăcu hamurile și șaua pusă de tâlhari, trăgând de ele cu asprime. Ei nu îi plăcea să împodobească armăsarul astfel, numai în grave circumstanțe. Acum nu era cazul și lucrurile acelea nici măcar nu îi aparțineau. Le aruncă în nămol, fără să o intereseze.

O rază a lunii ajunse până la ea și îi smulse umbra aruncându-i-o pe pământ, la picioarele ei. Ca o himeră călătoare, suflată de vânt, se unduia tremurătoare, atât în privirile proprii sale stăpâne, cât și în privirile holbate ale străinului, împietrit în locul său asemenea unei statui de piatră. Când Ilincuța prinse curaj și încercă să sară pe spinarea animalului, greutatea veșmântului înnămolit și picioarele înghețate și lovite o împiedică, alunecând greoaie înapoi. Străinul se repezi, dorind parcă să o ajute, dar ea întinse brațul cu lemnul pe post de armă și îi strigă amenințător:

— Nu te apropia! Nu e prima dată când aș lovi pe cineva...

— Prefer să fiu lovit de tine de o mie de ori, decât de cei care abia așteaptă să mă prindă.

— Să nu îndrăznești! țipă fata, isteric. Străinul se opri cu brațele ridicate în aer, în întunecimea pădurii arătând ca un copac cu ramuri răsfricate și chircite, imagine groaznică, de coșmar.

Cum reuși să sară pe cal, Ilincuța lăsă parul să îi cadă la picioare și dădu piteni animalului, pierzându-se prin pădure. Străinul porni pe urmele ei, ghidat de tropăitul copitelor care îl ajută să iasă din pădure și să o deslușească departe, pe deal. Atât se uită după ea, până când silueta diafană deveni doar un punct albicios ce pieri fără urmă.

IV

Se ascunse după perdele și de acolo urmărea domnița cea tânără cum se plimba printre flori, încercând să îi rețină gesturile și mișcărilor, ca mai apoi, închisă în odaia ei umilă, să o poată imita în ciobul de oglindă pe care îl primise de la domniță. Deși s-a născut săracă și părinții au trimis-o să slujească la alții încă de când a fost un copil, ea spera ca, într-o bună zi, să i se schimbe norocul, să cunoască un domn capabil să o scoată din sărăcie și să o facă doamnă mare, așa cum i s-ar cuveni oricărei femei. Până atunci însă, nu avea decât să o urmărească pe domnica Ilincuța, să învețe gesturile și mișcărilor elegante de la ea, să fie pregătită pentru zilele cele mari. Îi era dragă fata aceasta cu care crescuse și în adâncul inimii o invidia că era atât de frumoasă, atât de bine crescută. Suspina de plăcere când aceasta se învârtea printre flori, neștiind dacă să le culegă sau dacă să le lase la locul lor. Faldurile veșmântului i se agățau uneori în spinii trandafirilor, iar ea, surâzătoare și blândă ca o mamă, descurca situația cu mânuțele ei fine, ca de lapte.

Fata aceasta era tare ciudată. De câte ori o spiona, întotdeauna o auzea vorbind cu păsările, iar zburătoarele fără minte îi țineau isonul înveselite. Altădată, le povestea secrete cu o voce parcă scormonită din basme, iar înaripatele oftau de dragul ei, presărând asupra-i o vrajă misterioasă ce o îndepărta de lumea reală, ce o făceau străină în fața atâtor simplități din jur. Răspundea cucului ce se auzea în amiezile silențioase și îl provoca la dueluri ca pe un adversar. Erau momente când îi recunoștea glasul doar pentru că se auzea în curte, altfel nimeni nu ar fi făcut diferența între ea și pasăre. Uneori râdea zgomotos, în așa fel încât zarva provocată de glasul ei invita pe toată lumea la voie bună; chiar și cel mai morocănos om schița măcar un zâmbet, ca să fie ea mulțumită. Fetele curții făceau coșulețe din pănuși

și coșărți din nuiele pe care le vindeau la târg. Ea împletea cununi din flori viu colorate și parfumate și, odată intrată în târg, cânta strofe haioase cu o voce puternică cât a o sută de fete. Astfel, atrăgea prin veselie, energie și poftă de viață pe toți cei din târg. Nu era om acolo care să o refuze. Făcea semne cu degetul, convingând omul care îi trecea prin față să se simtă în atenția ei și, îndatorat, să se apropie. Lua cununa și i-o așeza pe creștet, mai ales copiilor ce agățau fusta mamei. Îi trăgea de nas cu gesturi copilărești, făcându-i să se rușineze. Și când un tânăr pica în mâinile ei, îl încurca și îl descurca după bunul plac. Uneori oferea sărutări pe obrajii trecătorilor și avea curajul să îi ia la dans. Ei, mai cu voie, mai fără voie, ascultau de ea ca de o împărăteasă. Întotdeauna intra în horă și știa toate jocurile. Se lua la întrecere și cu flăcăii, uitând de rangul ei de domnișoară. Nu pleca de acolo până ce lăutarii nu se ridicau de la locul lor, îndemnându-i cu încă una și încă una, fără să obosească. Când rămânea fără cununi, cu mâinile proptite în șolduri și cu bărbia înălțată ca o trufașă floare de câmp, trecea prin fața fetelor ei, strigând:

— La turte cu noi și la cocoșei de zahăr, să ne mai îndulcim puțin.

Și când se strecura în odaia copilei ca să îi aducă apă proaspătă, să îi îndepărteze perdelele de pe ferestre, sau să îi aprindă lumânările, de multe ori fata dormea, întinsă între așternuturi, fără griji și fără gânduri, cu buzele căzute într-un zâmbet. Era atât de frumoasă, încât ea ingenunchea lângă patul ei și o sorbea din priviri cu nesaț, ca un muritor ce are în fața lui un zeu.

Câteva zile domnița a fost tristă și supărată; jaful de la conac o afectase atât de tare, încât zăcu bolnavă.

Toată lumea își făcu griji pentru ea. O căutaseră ore în șir fără să dea de ea. Toți crezuseră că a fost răpită. Femeile bociseră în jurul casei, iar boierul, trântit în jilțul său vechi, cugeta asupra nenorocirii care îl lovise. De atunci, domnul șchiopătează pentru că a fost rănit, dar parcă nu rana l-a durut așa de tare cum l-a durut dispariția fiicei. Și când o văzuseră venind, călare pe calul ei, plânsă și murdară, dar în viață,

chipul boierului se luminează și uită de toată amărăciunea. Chiar și ea se bucurase că fata era teafără, căci aceasta o inspira, o ajuta să treacă prin fiecare zi mai ușor, o învăța atâtea lucruri, încât se simțea recunoscătoare și îndatorată să prețuiască existența fetei.

Azi, căzută în visare, lustruia argintăria, rugându-se cerului să-i trimită alesul, să apară pe neașteptate și să o răpească de acolo. Nici nu se străduia să realizeze că visurile ei erau zadarnice, imposibile, căci visarea era dulce și îi alina orice durere sufletească.

Tresări când auzi mișcări agitate dinspre ușă. Ridică ochii și o zări pe domniță, grăbindu-se spre masă cu brațul plin de flori. Le lăasă acolo și, răsând, își sprijini mâinile în șolduri.

— Ce zici, Anico? De data aceasta am săvârșit fapta care mă măcina așa de mult. Uite câte flori am rupt...

Anica scutură din cap, prefăcându-se dezamăgită.

— Prea mă ademeneau atâtea flori parfumate și m-am gândit că totuși ar sta frumos aici, pe mese. Mă gândeam să pun și la mine în odaie, ca atunci când mă trezesc, să mă uit direct la ele, să îmi facă dimineața mai frumoasă.

— Hai ș-om face buchete, atunci.

Ilincuța se bucură când auzi vorbele slujnicei. Ochii ei scăpărau de viață și de mulțumire în timp ce lua fir cu fir și le lega într-un buchet.

Anica lua și ea flori, dar în loc de buchet, ea le răsucea tulpinile și le lega între ele, făcând o coroniță.

— Ce faci tu acolo, Anico? întrebă fata, atunci când îi observă îndemânarea cu care îpletea.

— Da' uite! O cunună, domnica mea. Mi-e drag să împlutesc cununi.

Ilincuța zâmbi, fascinată. Îi plăcea mai mult ideea unei cununi, decât cea a unui buchet. Urmărea cum slujnica lua un fir de trandafir, altul de caprifoi, le îpletea și le răsucea, strângând bine ca să nu se desfacă. Apoi Anica îi așeză fetei cununile pe cap, scuipând-o de deochi, într-atât o admira. Îi străbătu de câteva ori fiecare trăsătură, ghicind în ea feminitate pură, frumusețe dumnezeiască, gingășie divină.

Ilincuța își luă cununile din păr și le învârti în mâini, studiindu-le cu privirea pierdută, fără să clipească.

— Le voi duce și pe acestea la târg și le voi vinde cum le vând pe ale mele, iar cu banii câștigați, ți-o cumpăra năframă de mătase.

Anica aprobă încântată. Apoi, Ilincuța rămase gânditoare, cu mâinile așezate în poală, acoperite de flori.

— Păcat că florile se ofilesc atât de repede.

— Ca tinerețea noastră.

— Parcă tot ce e frumos piere atât de repede! Iar urâtul, nenorocirea, tristețea... parcă vin și nu se mai duc...

Ilincuța oftă dintr-odată, întristată. Anica se apropie de ea și îi așază coronița înapoi, pe creștetul roșcat, ca de mătase. Fata se îndreptă spre ușa odăii larg deschisă și de acolo privi dealurile verzi scăldate în soare. Dinspre grajduri, nechezatul lui Safir ajungea până la ea sub formă de ecou. Era neliniștit. În alte zile, la ora aceasta, porneau în galop prin împrejurimi, se duceau prin umbra răcoroasă a pădurii, coborau la Vale de unde el se adăpa însetat. Un neastâmpăr zgudui trupușorul ei de fată și degetele îi tremurară, silind-o să le încleșteze. Cântec dulce de pasăre răzbătea văzduhul, promițându-i liniștea în depărtările acelea sălbatice, așa că ochii ei mari se umeziră. Pupilele îi tot crescuseră, până când deveniră un lac de nostalgie prea adânc, fără fund.

— Lasă, domniță dragă, să se gândească alții la griji. Dumneata fii mândră și bucuroasă, că-i avea vreme și de restul.

Ilincuța se înclină în fața slujnicei, mulțumindu-i pentru cununa așezată în păr. Făcu un pas trecând pragul și simți căldura soarelui dezmierdându-i tălpile desculțe.

— I-am promis mamei că nu mai plec de acasă.

În timp ce slujnica aproba din cap mulțumită de alegerea fetei, Ilinca cuprinse cununa de flori cu brațele încordate. Inspira aerul proaspăt de dimineață, imaginându-se gonind pe spinarea lui Safir în bătaia vântului, dulcele ei însoțitor ce-i flutură pletele de foc la fel cum flutură frunzele agățate pe ramuri.

— Safir e tare neliniștit. Lui nu îi plac locurile strâmte. Pur și simplu îl deprimă.

— E doar un cal, domniță. Ce îi acorzi atâta importanță?

Ilinca se întoarse spre Anica cea îmbufnată și schiță un zâmbet în colțul gurii, amuzată de atitudinea copilărească a slujnicuței.

— Îl iubesc, Anico. E un suflet nobil care merită îngrijit. Niciun om pe pământul acesta nu ar putea să îi ia locul.

— Mai bine te-ai maturiza și ai sta mai mult printre oameni. Ai crescut, de acum gândurile tale zburdă în altă parte, simțurile tale doresc altceva.

— Ce ar putea dori, Anico? întrebă Ilincuța, pufnind în răs. Se rezemă cu capul de tocul ușii, descifrând forma ciudată a unui nor. Parcă ar fi un pisoai... Ba nu! E un câine ce se alungește și se răsfirea devenind prea mare pentru un asemenea animal. Pare mai degrabă Safir în persoană cu copitele săltate în aer.

Nu mai avea stare. Nu mai rezista nicio clipă în casa ce devenise colivie. Ieși afară, agățând o cunună în gard, iar pe cealaltă o lăsă pe creștetul roșcat, și se îndreptă spre țarcul calului cu pași grăbiți, dornici să ajungă la capăt de drum. Îl fluieră, iar animalul se agită la auzul sunetelor atât de cunoscute. Ilincuța îi sări pe spinare și îl îndemnă la galop, acolo unde gândul lui de animal avea să îi ducă, fără opuneri, fără piedici. În momentul acesta nu îi mai păsa nici de certurile mamei, nici de supărările tatei, nici de suferința doicii. Ea nu se putea abține, locul său e în natură, acolo unde codrul freamătă taine neînțelese de nimeni, păsările ciripesc fermecător întâmplări nedemne de asemenea lume săracă, iar Valea? Valea clipotește uneori calm, alteori agitat, dezvăluind sclipiri de diamant la fiecare trecere a soarelui deasupra ei. Vietăți mărunte roiesc cu zumzet cald de liniște și pace, iar tălpile desculțe ale Ilincăi calcă iarba verde și rece, printre mii și mii de flori mărunte, cu parfum de câmp, de pădure, de natură proaspătă și vie, dansează prin luminiș urmărindu-și faldurile rochiei, lărgindu-se într-o umbră zveltă și grațioasă.

— Vezi, Safir? Aici mi-e mie bine. Cum să fiu privată de

toate acestea dintr-o simplă prostie?

Țopăi aproape de armăsar, îi prinse botul cald între mâinile sale umede de emoție și îl sărută pe fruntea de lapte, ghicindu-i fericirea în ochii mari și apoși. Calul își sprijini botul pe umărul fetei și porni calm acolo unde ea îl îndemna, ciulind din când în când urechile, la auzul frânturilor de cântec omenesc:

— Lie, Lie, ciocârlie, zbori în soare, cântătoare, și revino din lumină, pe pământ cu dulce cânt! La, la, la, la, la...

Și la auzul versurilor, toată natura se trezea din amorțeală gâdilindu-i simțurile, făcând-o să se simtă stăpână peste tot și peste toate.

Un sâsâit misterios îi mângâie auzul și o sili să înceteze din cântat. Se opri ascultând cum preludiul acela zburdă printre arborii ramificați, se înalță în văzduh și zboară cu păsările, o învăluie pe ea cu o vrajă nepământeană, aducându-i lacrimi în ochi și agitație în piept.

Ilincuța se opri, în urma sa, Safir procedând la fel, cu capul plecat ca un devotat slujitor.

— Sst..., și fata se apropie de tufișurile din marginea pădurii, pe care le îndepărtă de ochii ei ca să poată zări pe o piatră, la umbra unei sălcii, silueta zdrențuroasă a unui străin ce cânta la fluier. Ce urmărea între valurile Văii numai el știa, dar la intervale scurte de timp se oprea, se apleca spre apă, își plimba capul într-o parte și în alta, ridica privirea spre cer de parcă de acolo aștepta o minune, apoi iarăși mânuia fluierul ca o armă a raiului pentru a atrage fluturii în jurul lui, și păsările, și câte o frunză ce se desprindea prea grăbită de la locul ei, avântându-se spre cântător.

Un fior o săgetă în inimă pe Ilincuța, în timp ce studia străinul întors cu spatele. Îl recunoscuse. Și stând așa, cu spatele și cântând, părea extrem de inofensiv. Acum putea să îi facă ce voia pentru că el era lipsit de apărare. Așa că, fără să mai stea pe gânduri, căută cu privirea un lemn pe care să îl folosească în loc de armă. Îl va ataca pe la spate, el nu o vedea. Se va răzbuna pentru toate neplăcerile pe care tâlharul acesta i le crease. Găsind o creangă uscată și strămbă, o ridică,

strângând-o în pumni. Cu pași mici se apropia încet-încet, pregătită să atace.

Dintr-odată, fluierul încetă. Ea se sperie și rămase nemișcată. Străinul nu se clinti, dar o simți în spatele său și îi ghici chiar și intenția. Întoarse capul atât cât să îi descopere umbra tremurândă pe pământ și murmură cu voce stinsă:

— Nu te teme! Nu vreau să îți fac rău. De altfel, un fluier nu poate comite decât păcatul atragerii... Oftă ușor dezamăgit, sfârșind: Tragic, așa-i? Mai ieri jefuiam moșii, acum sunt un pârlit cu un fluier lipit de buze și cu un codru de pâine în traistă.

— Nu mă las convinsă... Îl voi folosi de îndrăznești să te ridici de pe piatra aia.

Tânărul râse. Se cunoștea că o făcea din pură ironie. Ridică din umeri și murmură fără intenția de a se face înțeles:

— N-ai decât, dacă asta îți face plăcere. Dar, accentuă el cuvântul ca să îi atragă atenția, să țintești bine, în moalele capului, sau după ceafă, ca dintr-o singură lovitură să mă duc naibii.

Ilinca se înfioră. Privi cu groază parul pe care îl avea în mâini, apoi capul pe care trebuia să îl lovească. Parcă o durea pe ea.

— Haide, ce mai aștepți? Altfel, îți jur că, dacă nu mă nimerești bine, pun mâna pe tine și te încătușez. Ține cont că sunt un bărbat.

— Nu mă tem eu de bărbăția ta.

— Hm! Poate ar trebui să te temi. Dacă te prind, te fac prizoniera mea.

Ilinca holbă ochii, uimită de ceea ce auzea.

— Cum îndrăznești?

— Ce? Întrebă el, ridicând din umeri. E legitimă apărare. Dacă nu ești în stare să mă omori din prima, n-o să stau să suport lovituri cu grămada.

De data aceasta, fata se înfurie suficient încât să se repeadă cu ramura ridicată asupra tâlharului. Nu apucă însă să îl atingă. Acesta se feri, o prinse de mână și îi smulse lemnul, aruncându-l cât colo.

— Acum să te văd, pentru că îți jur! Forța bărbatului nu se compară cu aceea a femeii, mai ales când vine vorba de o... strâmbă din nas parcă dezgustat și continuă: Nici nu știu cum să îți spun. Fetișcană?

Vorbele lui o făcură pe Ilinca să se încrunte.

— Aceasta este atitudinea ticăloșilor lăudăroși, răbufni ea, încleștând pumnii și ferindu-se totuși din calea lui. Se ascunde după Safir, care urmărea din priviri când stăpâna, când străinul, neștiind cum să reacționeze. Ilinca însă nu se lăsa intimidată știind că Safir îi asigura protecție. De la distanță, ridica tonul și încerca să facă pe dura:

— Prostia ta că încă ești pe aici după ce ai jefuit o moșie. Nu va dura mult până vor pune mâna pe tine.

— Îhm..., făcu străinul, deloc impresionat de vorbele ei. Nu îi păsa de amenințările acelea. Lui îi plăcea vocea care le pronunța, atât de melodioasă, încât îi întrecea chiar și fluierul. Și parcă toată pădurea se scutura de plăcere când o auzea. Tonul ei nervos mai mult îl amuza și numai el știa cum se abținea să nu râdă.

— Ai venit să prazi bunurile tatălui meu, insistă fata atunci când simți că dorința ei cea mai mare din clipa de față era să atragă atenția străinului. Imaginea aceea a unui milog cântând la fluier în mijlocul pădurii îi aducea aminte de poveștile pe care le citea seara înainte de culcare, o introducea în lumea de basm pe care îi era atât de greu să și-o imagineze, prea frumoasă pentru lumea aceasta simplă. Dar milogul era orgolios și aștepta momentul potrivit să pună mâna pe ea și să o scuture zdravăn.

— Dânsul îi pedepsește crunt pe cei care încalcă legile pe pământul lui. Toate pământurile acestea, oriunde ai privi, îi aparțin lui. El nu iartă tâlharii.

— Nici atât nu pot fi.

— Ba da! Mi-ai furat calul de două ori.

— Ehe! Dacă într-adevăr eram un tâlhar, acum aș fi avut de toate. Ei așa mi-au promis... Și uite, întinse brațele ca un învins, cu fluierul între degetele de la o mână. Nu am nimic. Pe deasupra, m-am pricopsit cu o mândruță rea foc de care

trebuie să mă feresc pentru că, bag seama, e gata să mă altoiască.

— Hahaha, râse ea ironic. De parcă nu ai merita. Mi-ai furat calul.

— Te înșeli. A venit de bună voie.

— Mie nu prea îmi vine să cred.

Străinul căută pe Ilincuța, dar aceasta se retrase departe de ochii lui, lăsând umbra să-i cucerească atenția.

— S-a lăsat convins doar cu o bucată de zahăr, credea pe cuvânt, îngăimă el, încercând să își stăpânească impresiunea, căci umbra ce picta pământul îi aducea aminte de o față frumoasă, sălbăticită de furia naturii a cărei căldură trupească o simți pe propriul trup și a cărei inimă s-a agitat războinică chiar acolo, peste pieptul lui acum câteva zile. Himeră subțiată de briza verii îi aducea un sentiment dulceag în suflet și îi umezea ochii cu lacrimile dorinței. Numai el știa cum se stăpânea să nu se repeadă și să o strângă la piept ca să mai simtă o dată tulburările de atunci.

— Asta dovedește că nu este răsfățat prea des, continuă el, lăsând ca un zâmbet ștrengar să îi lungească buzele arse de soare. Și e un reproș, nu o presupunere.

Ilincuța strămbă din nas, implântându-și hotărât mâinile în șolduri. Își privi armăsarul și parcă descoperi în ochii lui maronii un fir de dezamăgire ca un gând secret scăpat în vânt de o gură flecară, prea neastâmpărată. Se lăsa învinsă de nesiguranță și pentru un moment pluti în adâncul ei o cugetare învinuitoare. De parcă dorea să afle adevărul, prinse botul animalului și îl întoarse spre ea, privindu-l fix în ochi. El clipi lent, cucerit de imaginea sfidătoare a stăpânei și pielea îi tremură de plăcere când aceasta îi mângâie grumazul fierbinte. Armăsarul îi recunoscu atingerea blândă și prietenoasă. I-ar spune străinului cât de mult se înșeală, dar în loc de asta, preferă să tacă.

— Mă bucur că ești bine. Că gestul meu, deși brutal, a servit la ceva bun.

Fetei îi trecu prin minte scena cumplită din noaptea cu pricina, când un străin, străinul ce stătea acum în fața ei pe

partea cealaltă a lui Safir, o prinse în brațe și îi blocă orice mișcare. Spre marea ei surprindere, furia și supărarea din momentul acela dispăruseră. Acum s-ar putea răzbuna, avându-l atât de aproape și atât de neajutorat, dar, încet-încet, nevoia aceasta morbidă se pierdea. Parcă era alt om, cu alte simțuri, altă gândire. Pentru că ea tăcea, tânărul îndrăzni să continue:

— Fii fără grijă. Au plecat demult atât de departe, încât nu mai reprezintă un pericol nici pentru tine, nici pentru familia ta.

— Tu de ce nu ai plecat cu ei?

— Eu? râse asurzitor, iar Ilincuța pricepu că acesta se folosea de trucuri simple ca să își ascundă dezamăgirea. Eram curios să știu dacă ești bine.

— Mă îndoiesc! Altul trebuie să fie motivul.

— Acesta este motivul.

Și pentru că privirea ei se menținea fermă, pătrunzându-l până în adâncuri, el se lăsă dominat și murmură:

— Nu sunt bun pentru meseria de tâlhar. Niciodată nu am fost. Întotdeauna m-am simțit în plus între ei și vinovat pentru ceea ce făceam. Sunt un depravat al societății care nu își găsește locul. Și totuși, chiar voiam să știu dacă ești bine.

Cuvintele lui o mișcară, așa că renunță la atitudinea de luptătoare dură și, cu brațele moi căzute pe lângă trup, se apropie cu pași mărunți de malul Văii, urmărindu-i unduirile sclipitoare. Pe Safir îl lăsă în plata Domnului să respire liniștit. Deasupra apei zburau libelule albastre ca cerneala, fluturi iubitori de apă cu o urmă de morbid în înfățișarea lor ciudată. Departe, în adâncul pădurii, o mierlă cugeta atât de profund, încât vădea jale în fiecare fir de iarbă și nenorocea sufletele emotive. Ecoul îi era purtat în văzduh adunând nori negri, ca de plumb ce stăteau să se răzbune fără milă. Intră cu picioarele desculțe în apă provocând valuri-valuri și iar valuri peste netezimea apei care, brusc, deveni moale, dansând în penumbra răcoroasă a pădurii.

Ar fi vrut să întoarcă capul și să îl privească pe străinul solitar, dar lipsa lui de interes o împiedica. O avea acolo, atât de

aproape de el, iar tânărul privea pierdut în depărtare, de parcă nu îi păsa de prezența ei. Ilincuța se desprinsese de gândurile care o duceau la străin și reveni la singurătatea ei. Înaintă în apă până la genunchi și își spală mâinile asudate, apoi se răcori cu apă rece, spălând sudoarea acelor emoții nocive de care suferise din cauza tâlharului. Își admira înfățișarea oglindită în valurile apei împreună cu Soarele de pe cer, cu păsările ce zburau mult prea sus, ascunzându-și sfiala ca pe un păcat de moarte. Gândurile i se risipiră atunci când vocea lui sparse tăcerea și îi aduse un fior straniu pe toată lungimea trupului:

— Tare fericit trebuie să fie tatăl tău.

— Fericit? întrebă fetișcana, tulburând apa cu brațele sale străvezii.

— Da, fericit. Are în grădina lui o floare...

Ilincuța chicoti ca un copil naiv și, în timp ce urmărirea șiroaiele de apă ce-i alunecau pe brațe, grăbindu-se înapoi în locul de unde au fost răpite, se pripi să îi răspundă:

— Tata are multe flori în grădină. Nici nu știi câte.

Străinul zâmbi și, pentru prima dată în tot acest timp, întoarse ochii și o privi pe furiș pe fata ce se juca în Vale. Nu avea de gând să insiste asupra florilor, el știa mai bine și putea să jure că nu se înșela. Ochi coronița de pe creștetul, ca o pară de foc, și făcu diferența. Inima îi tresălta atunci când chipul acela angelic, cu ochi mari și buze trandafirii se căuta în miază Văii. Fără îndoială, era o floare nemaivăzută, dar atât de dorită, precum fructul interzis agățat într-o ramură din vârful pomului la care toți râvnesc, la care el râvnește dintr-odată și pe neașteptate. Trupul firav, fecioresc, scânteia ce-i incendiază pieptul, toate stârneau nenumărate pasiuni și asta îi aducea îngrijorare străinului, silindu-l să se uite în jur, să descopere ochi mișei și plini de patimă. Umerii i se scuturară de o gravă tresărire și, foarte serios, i se adresă:

— Nu e bine să umbli singurică pe aici. Nici nu știi ce pericol te paște.

Ea îl întrerupse râzând cu atâta poftă, încât își dădu capul pe spate. În sfârșit, întoarse capul și privi peste umăr,

căutându-l cu o grabnică dorință. Când ochii lor se întâlniră, ai lui se holbară ca două văgăuni întunecoase ce deșartă mister, în timp ce ai ei se îngustară, încercând să încătușeze sentimentele sau senzațiile grăbite spre evadare.

— Știi să îmi port de grijă. Colind meleagurile acestea de când eram un prunc. În plus, chiar tu spunei că tâlharii au părăsit ținutul. Și mai știi ceva? adăugă ea cu vocea mult mai moale, cine e prietenul naturii nu trebuie să se teamă, căci sălbăticia îți răspunde pe același ton.

— Poate că ai dreptate. Natura a intervenit atunci pentru tine, de aceea ești teafără.

— Sunt curioasă, tresări fata, aducându-și aminte de incidentul din zilele trecute. De ce ai rămas aici? Te-au abandonat pentru că nu le-a convenit cu tine?

— Eu i-am abandonat pe ei. La ce bun să duc o viață de tâlhar, dacă tot ceea ce simt este vinovăție?

Ilincuța rămase pe gânduri, cu ochii în Valea ce încerca să surprindă Soarele în șerpuirea ei domoală, să îi dea o înfățișare, după părerea fetei, una de zeu, prea frumos ca să îl poată privi. I se părea că rotogolul auriu ce se distorsiona când valurile se agitau, era doar o mască purtată de astrul Soare ca să se ascundă, să fie evitat. Își luă coronița din păr și îi dădu drumul pe apă, urmărind cum se duce în josul Văii, trecând peste pata aurie, strălucitoare. Faptul acesta îi aduse zâmbetul pe buze, urmărind nemișcată cum se duce și se tot duce, până când dispăru din privirea ei. Ieși apoi din apă, adunându-și veșmântul alb cu bujori roșii imprimați peste tiv și îl stoarse sub privirile încântate ale străinului.

— Ar trebui să plec. Dacă mă caută mama și nu mă găsește, voi fi certată. Ei nu îi place să plec de acasă.

— Îi dau dreptate. E și normal.

— Dar înainte de asta, aș vrea să știi care e numele tău, pentru că toată lumea are un nume, nu? Uite! Numele meu e Ilinca, dar toată lumea mă strigă Ilincuța, Ilincuț, de parcă aș fi rămas un copilaș. Eu am crescut, dar ei s-au obișnuit așa. Oricum mie îmi place că îmi spun așa. În plus, numele meu este ales de tata pentru că bunica paternă așa se numea și i-a

fost tare dragă... Deci, ție cum ți se spune?

— Domnica Ilincuțaaaa? Domnica? Domnica, unde ești?

Ilincuța tresări când auzi vocea Anicăi prin fundul pădurii. Întoarse ochii spre străin și urmări reacția lui nepăsătoare stând nemișcat, dezinteresat că cineva putea să îi surprindă în mijlocul pădurii atât de singuri. Alegerea îi aparținea numai ei dacă dorea să fie văzută în preajma lui sau nu.

— Sunt aici, strigă fata, scuturându-și rochia udă.

— Grăbește-te, domnică! Mama te caută și nu te găsește. Nu o mai face să se supere!

Ascultătoare, Ilinca sări pe cal, trecând pe lângă Anica ce nu se putu abține și o certă cu vocea mereu agitată:

— Păi, domnico. Pleci și uiți să te mai întorci. Ce să îi tot spun doamnei?

— I-ai spus unde sunt, Anico?

— I-am spus că te-ai strecurat când nu am fost atentă. Acum mă ierți dumneata, dar n-am avut ce să zic. Știi că mă intimidează jupâneasa.

— Lasă, Anico, că e bine. Mai bine de atât nu se putea.

Apoi fata porni în galop, dispărând de lângă slujnică. În urma ei, aceasta abia reușea să își descâlcească drumul printre atâtea tufișuri înșiruite ce-i blocau cărarea. Era aspră și morocănoasă și nu înțelegea purtarea copilei de a colinda locuri atât de neplăcute.

V

De departe, auzi doina suflată subțire și înduioșător și făcu semn calului să păstreze liniștea ca ea să poată urmări sunetele, să meargă pe urmele lor și să le găsească. Îndrăzneală din fire, își umflă pieptul în așa măsură, că trandafirii cusuți pe cămașă păreau să fi prins viață și să se unduiască după ritmul răsufării ei. Mâinile îi tremurau. Ciudat! Simțea cum palmele i se umezesc și cum imaginea lui i se contura în minte, cuprinsă de magia dorinței.

Dintr-odată se făcu liniște. Ilincuța se opri din mers, ascultând bătaia aripilor îndepărtate, tocmai în inima codrului. Cu o privire ușor intimidată, căută curioasă printre trunchiuri. Singurul lucru pe care reușea să îl vadă era un roi de fluturi colorați ce se agitau sacadat în jurul unei flori. O rază de lumină cădea asupra lor, oferindu-le strălucirea stelelor în noapte.

Surăse încântată și porni mai departe spre ținta ei. Safir, cuminte și ascultător, adăuga pași tropăitori în spatele ei.

La un moment dat, fluierul se auzi din nou, doinind atât de dulce și majestuos, încât copila oftă cuprinsă de un sentiment apăsător ce îngreuna aerul și rodea din sufletul ei provocând o durere profundă care nu ducea nicum spre moarte.

— Of, Safir! Ce o fi piatra asta care îmi apasă sufletul cu atâta asprime? întrebă ea cu voce joasă, înfricoșată de cei ce o puteau auzi. Dacă ar fi după ea, nici florile, nici rămurelele cele mai tinere, nici măcar adierea născută în văzduh nu avea voie să îi ghicească temerile, știind că acestea îi vor cânta taina prin toate formele posibile și o vor împrăștia în lume. Calul se arăta indiferent astăzi, atras doar de iarba verde de pe marginea potecilor.

Mai înaintară câțiva pași până când luminișul se deschise găzduitor în fața ei, iar iazul începu a susura lin și calm printre nuferi înalți și drepecți ca niște străjeri. O ciocârlie măruntă

străpungea nuditatea văzduhului cu un zbor pripit, fără direcție. Ilincuța își făcu loc printre lianele sălciilor, înaintând cu ochii holbați spre cer. Există ceva în glăsciorul păsării care pe ea o atrăgea, o frământa groaznic și o îndepărta de realitate. Înălță degetul subțire și încercă să traseze conturul zburătoarei cu o îndemânare dumnezeiască, până când, un fluierat destrăbălat o sperie și îi denivelă traseul, silind-o să tresară. Ilinca se încruntă. Lăsă degetul în jos și așteptă în tăcere să se întâmple ceva.

Străinul pe care îl recunoștea, de altfel, se plimba pe lângă ea, arătându-se serios, parcă deranjat de prezența ei neașteptată. Îi privea degetele picioarelor desculțe ce frământau țărâna, dând dovadă de neliniște. Asta îl încântă peste măsură. Momentul acesta în care nu se întâmpla nimic dură mult și bine până când deveni iritant și fata cedă, coborându-și ochii asupra intrusului care îi invadează locul secret. Adăuga pași mărunți, urmărindu-l cu coada ochiului și cu mâinile încrucișate la spate.

— Zi-mi, domnișă dragă, și străinul făcu o reverență în care sta pecetluită ironia, ce te aduce pe aici, în mijlocul pustietății, neînsoțită de nimeni, absolut singură?

Ilincuța, ușor intimidată, supraveghind orice gest venit din partea lui, îndrăznind să ridice bărbia cu o atitudine îngâmfată, devie privirea. Pentru o secundă, urmări ramurile cele mai înalte care prin fragilitatea lor împânzeau cerul ca într-un tablou pictat de însăși degetele ei. Nici adierea răcoroasă a vântului nu era în stare să le miște, să le convingă să pornească într-un dans lent și ademenitor.

— Bănuiesc că nici măcar nu știi cu cine stai de vorbă.

El ridică din umeri cam nepăsător. Fata încercă să îl lămurească:

— Țin să precizez că eu mă mir mai mult de prezența ta fiindcă tu ești intrusul.

— Aș fi, dacă statutul meu de fugar, de om de nimic, nu m-ar fi dat de gol. În schimb, domnișele...

— Domnișele ce? se rățoi fata deranjată de aluziile făcute la adresa ei.

Intrusul o privi printre pleoapele întredeschise, sfidând-o cu o uitătură încărcată de mister. Ce se ascundea în sclipirea acelor ochi de smarald, numai el putea să știe...

— De data aceasta e altfel.

— Să fim serioși! pufni fata depărtându-se în grabă și căutându-și de lucru cu frunzele ce atârnav pe o nuia fragedă.

Străinul o ignoră și preferă să se rezeme de un copac. Din când în când, îi mai arunca priviri scurte, o studia, încerca să o asemuiască cu cineva sau ceva. Apariția ei în mijlocul pădurii părea un duh al naturii născut din propriul lui fluier. Îi venea să se frece la ochi ca să vadă dacă nu cumva arătarea aceea cu chip frumos de fată ar dispărea.

Pentru că Ilincuța nu îndrăznea să întoarcă capul și să îl privească, acesta duse fluierul la buze și suflă, eliberând prin punctele goale și mărunte ale instrumentului note muzicale vesele, tonuri jucăușe ce zburdau în aerul proaspăt și se pierdeau printre trunchiuri de copaci, ciocnindu-se de cruda invidie a păsărilor.

Nu la mare depărtare, chiar pe crenguța unui alun, un cuc îi ținea isonul, străduindu-se să îl întreacă. Ilinca îl căută cu ochi repezi și, cum îl găsi, se apropie calmă de pasăre. Băiatul începu a imita cucul, tocmai pentru ca acesta să rămână uimit, să nu se miște de pe locul lui. Domnița își rezemă bărbia în palmă și, cu pupilele dilatate, privea pasărea curajoasă, ce stătea față în față cu ea.

— Cu fluierul acesta poți face minuni. Uite cum stă cucul! Fermecat...

Străinul zâmbi. Mai suflă de două ori în fluier, apoi fata îl imită cu glasul, așteptând reacția încurcată a păsării. Aceasta își flutură aripile și tăcu mult timp, încercând parcă să descifreze în sunetele imitatoare sentimente ascunse, răscolitoare, totuși, prea bine reținute, căci, deranjată de faptul că îi rămâneau necunoscute, se răzbună prin cântarea-i tipică, extrem de gălăgioasă.

— Cu-cuc! Cu-cuc!

— Mi-aș dori să fiu o pasăre, izbucni domnița, dintr-odată înflăcărată.

— Ce dorințe absurde, concluzionă el, cu un fir subțire de zâmbet pe buzele-i rumene și neastâmpărate.

— Astfel aș putea zbura, continuă Ilinca, găsind necesar să își explice dorințele nelumești.

Băiatul se uită lung la ea, culcată pe trunchiul acela fraged de alun. Înghiți sec atunci când descoperi străvezimea rochiei ușoare prin care se deslușea fin și armonios contur de pulpe fecioarești. Bărbia ei, acum rezemată în palmă, mereu o văzuse înălțată. Prea mândră fata aceasta, prea arogantă... Însă lui nu îi dispăcea, cumva îl atrăgea, îl silea să o întărate ca să se bucure pe săturate de făptura ce se dorea puternică, stăpână peste lume, absolut independentă. În fond, nu era decât o floare de colț singuratică, surprinsă într-o ageră pustietate, în îmbrățișarea protectoare, dar rece, a pietrelor.

— Iar zborul să-ți fie frânt de o pușcă?

Domnița ridică din umeri.

— Aș risca...

Brusc, o rafală de vânt cutremură pădurea și, pentru câteva clipe, Soarele rămase acoperit de nori. Petale din cununa de pe creștetul fecioresc zburau departe, trântite la pământ, din nou ridicate, apoi izbite de copaci, în timp ce o copilă ciudată zburda după ele râzând voioasă și strigând din răspuțeri un cal rămas în urmă.

— Safiiir! Safiiir!

Iar ecoul pădurii îngânând-o:

— Safiiir... Safiir... Fiir...

El îi urmărea țopăiturile, îi măsura brațele ce se lungeau după mulțimea de petale, îi admira lungimea părului fluturat în vânt ce-i dădea senzația că este o cărare poleită cu nuanțele toamnei, pe care grupuri de îngeri calcă. Glasul ei îi tulbura inima și se înălța în văzduh, făcând frunzele să muțască, păsările să se ascundă. Numai susurul apei continua vrăjit de atâta voie bună.

*

Doica oftă, mai plictisită ca niciodată, aruncând din când în când scurte priviri fetei, care, rezemată în coate pe pervazul ferestrei, parcă număra stropii de ploaie ce coborau grăbiți

din înaltul cerului. De trei zile tot plouă, iar ele nu prea au ocupație. Copila nu se dezlipește de fereastră, observându-i umerii tresăltând din cauza crudelor suspine, doamna coase într-o liniște deplină, cu gândurile fugite cine știe pe unde, domnul e închis în sala de lucru destul de mulțumit că vremea aceasta ploioasă îi însănătoșește holdele. Din când în când, Anica mai târâie picioarele pe podelele răsunătoare și face ca fruntea doamnei să se încrunte ușor. Ce i se pare ciudat este atitudinea copilei, care, de câteva zile, pare ruptă de realitate. Cu ochii pierduți în depărtarea văzduhului caută și tot caută, fără să afle, fără să surprindă ceea ce o ademenește. Nu are stare. Dacă ar putea, acum ar lua calul și ar fugi de acasă. Nu o mai atrage nici pictura, nici cusutul, nici cântatul, nici cititul. Pare o mică sălbatică ținută cu forța într-o temniță, căci altfel nu poate numi casa aceasta. Îi place ei între oamenii curții, între fetele fără educație care se întrec în chiuit atunci când Ilincuța le cântă. Și îi spun povești hazlii, căci domnița râde zgomotos și șede blândă în timp ce fetele îi anină flori în păr și îi împletesc cozi lăsate pe spate, și o învață jocurile lor, bătucind potecile cu tălpile desculțe, și se încing la șoapte adânci și interesante căci ochii le scânteiază ireal, iar obrajii li se înroșesc sărutați parcă de flăcări. Numai eleganța, duioșia, trăsăturile fine și venele albastre ce-i șerpuiesc pe sub piele o diferențiază de sălbăticițele curții, altfel ar jura că e doar o intrusă în familia boierului, atât de diferită era.

— Poate ar trebui să citești tatălui tău ultima poezie pe care ai scris-o. Sigur o să îi faci ziua mai bună.

— Poate dacă i-aș smulge niște spice de grâu udate de ploaia rece și proaspătă, din holdele de pe deal... s-ar bucura mai tare...

— Mai bine arată-i cât de frumos ți-a ieșit goblenul. Sigur va dori să îl pui în ramă în odaia dânsului, ca atunci când lucrează, să îl poată admira.

— Cred că l-ar interesa mai mult să îi împletesc o cunună cu florile culese din propriile grădini. Doar știi destul de bine cât de mândru e de ele.

Doica dădu din cap, oftând zgomotos. Cu toate acestea,

Ilincuța nu se întoarse spre ea, preferând să caute Soarele ascuns după voalurile de nori plumburii.

— Oare mai plouă mult?

Doamna pufni într-un râs înfundat, în timp ce doica scutură capul ușor dezamăgită de fata care dintr-odată își luă gândul de la toate activitățile făcute în casă și cerea disperată să iasă afară, cu cele mai alese cuvinte, ca nu cumva să supere pe cineva.

— Ia-ți gândul de la fugă! Doar nu vrei să îl superi pe tatăl tău.

— Simt că mă sufoc în casa asta, se plânse fetișcana, strângând pumnii cu atâta forță, încât tremurul lor fu observat chiar și de cele două femei ce ședeau pe canapea, la mare distanță de ea.

— Parcă cine știe ce te-ar aștepta dincolo de zidurile astea!

Fata roși ușor. Furnicături insuportabile îi ardeau obrajii, silind-o să înghită sec. Imaginea tâlharului cu fluierul între degete îi trecu prin fața ochilor vie ca o scânteie, tulburându-i inima. N-are acoperiș deasupra capului pe asemenea vreme, n-are un colț de pâine pentru a-și astâmpăra foamea, n-are companie în mijlocul pădurii... Un fior o săgetă în piept și o lăasă fără aer. Culmea! Își dorea să iasă afară ca să fugă în pădure unde știa că avea să îl găsească pe el.

Era ciudat cum gândul la străinul acela înmulțea bătăile inimii, îi făcea degetele să tremure și palmele să se umezească de sudoare. În loc să îl urască pentru fapta comisă zilele trecute... în loc să îl urască...

Ea nu îl ura, nici nu era supărată pe el. Simțea doar nevoia să îl vadă, să îl audă cântând, să îi urmărească silueta împietrită în fața Văii, să îl țină de povești...

Parcă nu mai avea stare, așa că se ridică de pe podea și se grăbi spre ieșire. Holurile lungi, scufundate în semiobscuritate îi cântau pașii prin ecouri desfătătoare care se strecurau prin zăvoare, ajungeau la perdelele diafane și le agitau peste măsură. În urma ei lăsa dâra unui iz fecioresc, floare pură botezată în rouă proaspătă, fluture în zbor cu aripi larg deschise spre nicăieri.

— Încotro o apuci așa grăbită, duduie? izbucni doica, impresionată de gestul fetei. Aceasta întoarse doar capul, privind peste umăr și cu vocea tremurândă și scăzută, murmură:

— La tata.

Umplu traista cu bucate din bucătărie și o ascunse sub braț, mânecile cămeșii, largi și înfoiate acoperind-o destul de bine. Găsi fereastra din capătul holului larg deschisă, iar draperiile dansând straniu, amăgite de vânt. Îi trecu prin cap să o străbată, așa nimeni nu o va împiedica să plece.

Își ridică poalele rochiei și călcă pervazul cu călcăiele desculțe, privind pământul din afară, înecat într-o băltoacă. Strânse buzele și sări, grăbind pasul spre Safir, priponit de gardul țarcului. Nu se simțea vinovată că o mințise pe doică, pentru că, de fapt, nu se ducea la tatăl său, ci în pădure să viziteze un străin. Pasul îi deveni iute, încordând spinarea animalului. Acesta o simți de mult, îi simți dorința și scăpăra acum dornic să pornească în galop. Când mica lui stăpână îl prinse de coamă și îi sări în spinare, el fornăi și bătu pământul cu copita-i potcovită. Se roti în fața porții ciulind urechile atunci când stăpâna dădu ordinul să i se deschidă poarta și porni liber spre pădurea deasă, clătinată ușor de curenții furtunii trecute.

Codrul gema tandru sub presiunea frunzelor ude și câte o rază de lumină se străduia să străbată desimea pentru a mângâia vârfurile plecate ale firelor de iarbă. O mierlă îngâna vântul, ecoul preludiului ei străbătând sălbăticia, ajungând până dincolo de nori, ademenind soarele prea supărat, prea mofturos într-o zi ca aceasta. Nu departe de potecă, un izvor măcina pietrișul, săpa adânc în pământ și îndulcea gura însetată a copilei. Apa i se strecura printre degete cu o grabă absurdă, prelingându-i-se până la coate, rece și irezistibilă.

Apoi auzi fluierul îmbrățișând susurul izvorului, încercând să devină unul și același sunet. Tresări brusc, scuturată de milioane de flori. Se ridică și grăbi pasul spre luminișul unde știa că, așezat pe piatră, tâlharul zăbovea solitar ca sufletul rătăcit de trup. Și cu cât se apropia mai mult, cu atât picioarele

îi tremurau mai tare și se împleticeau, silind-o la împiedicări absurde. Se chinui să iasă în luminiș, strecurându-se printre copaci și tufișuri dese ce încercau parcă să o țină în loc. Rămase ca o stană de piatră când realizează că locul era pustiu, iar cântecul fluierului se pierdu de mult, de parcă nici nu existase.

— Poate a fost doar în mintea mea, Safir..., râse, căutând încă prin pustietate urma tâlharului, cu speranța că va da de el în cele din urmă. De la un timp încoace nu știu ce-i cu mine. Parcă toate le fac pe dos.

Cu o urmă de regret pe buzele-i trandafirii, se apropie de mal, urmărind cursul apei coborând repezior după furtuna trecută. Câteodată lua cu ea frunze smulse de vânt și le ducea departe, prea departe ca să se mai poată întoarce la locul lor.

Se așeză pe piatră, își adună genunchii la piept și își odihni bărbia pe ei, numărând valurile mișcătoare care se nășteau în depărtare și care căpătau culoarea rubinie a soarelui din asfințit. Safir uită de stăpâna lui, gustând iarba udă din luminiș.

Odată cu oftatul ei se auzi fluierul șuierând lin și dezmiardător și Ilincuța își ridică capul, căutând stăpânul instrumentului. Îl descoperi rezemat de trunchiul unui copac bătrân, mișcând grabnic degetele ca sunetele să devină cât mai melodioase. Cântă un timp, încântând auzul fetei, apoi se opri, îndesă instrumentul în buzunarul pieptarului și murmură:

— Ai venit pentru că știai că mă vei găsi aici...

— Nu ar trebui să uiți că acestea sunt ținuturile tatei, iar tu ești un intrus, răbufni ea în ciudată pentru că străinul fu capabil să o citească atât de repede și de ușor.

Băiatul se apropie de Safir și îi dădu un cub de zahăr, mângâindu-i fruntea lungă și înstelată.

— Puteai să avertizezi pe toată lumea că prin pădurile tatălui tău umblă bezmetic un tâlhar. Totuși, n-ai fi putut dormi noaptea fără să te asiguri că sunt bine.

— Chiar și tu, așa tâlhar cum ești, te-ai asigurat că nu voi păți nimic în urma atacului.

Își duse degetele la cap și îl pipăi cu delicatețe, simțind încă durerea plesniturii primită de la ei.

— Uite! Ți-am adus ceva de mâncare. Sunt curioasă dacă ai unde dormi, dacă ești ferit de ploaie.

Întinse traista și băiatul o prinse cu un gest calm. Acesta zâmbi în colțul gurii, însă privirea îi era pierdută, prea tulburată de foame. Pleoapele lăsate ale străinului o ajutau totuși să înțeleagă faptul că e măcinat de remușcări și cumva își dorea să îl aline, dar cum, când gesturile sale erau prea sărace, împiedicate absurd de tremurul ivit dintr-odată și din nimic. Abia îndrăzneala să privească chipul necunoscutului și să afle dacă îi este pe plac.

— Îmi pare sincer rău, dar am făcut-o cu bună intenție.

— Încă mă mai întreb de ce.

Străinul ridică din umeri și căută privirea fetei, încercând să îi descopere curiozitatea aceea despre care ea vorbea.

— Ce vină aveai tu ca să fii ținta unor infractori?

— Dar părinții mei? Și doica mea? Și oamenii de la conac? Oare ei ce vină au avut?

— Iar eu ce vină am, cu ce am greșit ca să devin unul de-al lor, acelora care ți-au prădat casa?

Acum veni rândul Ilincăi să schițeze un zâmbet.

— Ce va fi de tine? Doar nu poți trăi o viață întregă prin păduri.

— Nici nu am de gând să fac așa ceva.

Străinul zâmbi, scuturând ușor din cap. O urmări sărind de pe piatră și apropiindu-se. Se opri la un pas distanță și ridică bărbia-i străvezie ca să îl poată privi în ochi. Pupilele îi palpitau fascinate pentru că în jocul iluzoriu al culorilor crepusculare, chipul fetei părea mirific așa cum văzuse el Fecioara pictată pe o icoană sfântă. Pletele-i cârlionțate îi cădeau pe piept ascunzându-i formele dulci. Îi trasă lent conturul umărului de pe care îi căzu veșmântul, iar degetele îl furnicau dornice să îl atingă, să ghicească dacă e cald ca soarele de vară... sau rece ca o lună în miez de noapte. Un nod apăsător i se puse în gât și înghiți strângând pumnii, torturat până la epuizare de o dorință pătimașă.

Ea însă nu se intimidă, ci îl sfida cu ochii întredeschiși, șoptindu-i:

— Atunci? Ce vei face? Aș vrea să știu, dacă e posibil, aș putea fi de ajutor?

El doar ridică din umeri și, auzind foșnituri și voci omenеști printre copaci chemând domnița, murmură:

— Du-te, că auzi cum te strigă.

— Dar...

Străinul se depărtă de ea cu pași grăbiți, pierzându-se printre copaci. Văzându-se singură, răspunse slujnicei prin strigări melodioase, scutind-o de efortul de a mai înainta. Ilinca știa cât de puțin îi plăcea femeii să umble prin pădure și cum nu voia nici în ruptul capului să îi înțeleagă capriciile.

VI

Se uita când la veșmintele fetelor de la curte, când la ținuta ei, deși simplă, prea sofisticată pentru teapa lor, prea fină, prea diferită. Ele purtau catrință neagră cu dantelă în loc de tiv. Rochia ei, lungă până la glezne cu colțișoare dantelate, cădea pliată peste glezne, albă și simplă, dându-i de gol statutul social. Căițele de la mânecile lor erau brodate de mână, se vedeau greșelile tiparului, pe când decolteul ei încrețit de un șnur cădea peste umăr ușor transparent și perfect. Majoritatea purtau băsmăluțe colorate, iar care nu își acoperea capul, își împleteau coșițe ciufulite din cauza agitației, grabei și mișcărilor neîncetate cu care trebăluiau. Părul ei cădea pe spate ca șuvițele salciei, fluturate de vânt pentru că nu exista basma care să le acopere. Din când în când mai agăța piepteni de argint între inele ca să îi împodobească creștetul, dar se sătura repede de asemenea podoabe datorite de mama și le scotea din păr, îndesându-le în sân.

Azi le găsi vesele. Era sărbătoare și acestea petreceau. Se grăbi spre ele cu Anica călcându-i urmele.

— Domniță. Știi că azi e sărbătoare?

— Știu, Anico.

— Și mai știi că toată lumea odihnește?

— Aham.

— Inclusiv tatăl, mama, doica dumitale.

Fata se întoarse brusc spre femeia în vocea căreia se cunoștea îngrijorarea. Cu degetul lipit de buze, Ilincuța încerca să o reducă la tăcere:

— Sst! Tu să nu mă spui la nimeni, Anico. Dacă întrebă de mine, zici că nu m-ai văzut.

— Nu merge așa, domnica mea. Știi bine că cedez ușor în fața domnului, bată-mă ploaia să mă bată! Nu am curaj să îl înfrunt.

Ilincuța își propti mâinile în șolduri și bătu pământul cu

un călcâi hotărât.

— Fii mai curajoasă, Anico! Așa te-am învățat eu pe tine?

— Domnița, sunt slabă de înger, se văita femeia, scuturând capul dezamăgită.

Fata plescăi din limbă și îi întoarse spatele îmbufnată.

— Hai mai bine în compania doamnei. Astfel evităm certuri și supărări.

— Nu, nu vreau. Cu ei tot timpul mi-e somn și mă plictisesc. Și iar se întoarse spre ea, silind-o să se oprească din mers. Auzi, Anica? Îi auzi cum se distrează ei?

Râse în palmele moi pe care le duse la buze ca să își stăpânească veselia ce stătea să izbucnească prea gălăgioasă.

— Chiotele lor îmi agită inima, râsetele lor mă fac și pe mine să râd. Jocurile lor sunt distractive. Ei aleargă cu picioarele desculțe prin țărână. Eu nu vreau pantofi, Anico. Pantofii mă strâng.

— Fii serioasă, domnica mea! Da' ce ești d-ta? Țărăncă? Te-a bătut norocul prea tare și nu știi să-i mulțumești.

— Da, știu. Sunt nerecunoscătoare, dar îmi place așa.

Ilinca porni din nou la drum spre grămada fetelor de la curte. Pasul i se întetea, simțind cum neastâmpărul și voioșia îi posedă trupul mic și delicat. Slujnica dădu să o agațe de cot și să o împiedice să se amestece în grupul care nu i se cuvenea, dar fata se feri brusc, sărind peste gropile de pe cărare. Strădaniile femeii erau în zadar. Așa încăpățănare nu mai întâlnești la nimeni. Nu îi rămase decât să urmărească fata cum se amesteca între celelalte fete și, culmea! Acestea o primeau atât de bine, ca pe o regină, în loc să o alunge, să îi aducă aminte cine este ea. Și fetele o cuprindeau cu brațele, iar ea se lăsa îmbrățișată. Fetele îi șopteau la urechi, iar ea râdea în gura mare, apoi ochii lor fugeau în depărtare și, brusc, obrajii li se îmbujorau, râsetele dispăreau și glasurile se transformau în șoapte tănuite doar la urechi. Acestea erau semnele dragostei și, Doamne! Fata asta se uita după feciorii curții? Dar unde-i stătea capul? Cu atâtea ispite ale înaltei societăți alergând în jurul ei, ea se uita după flăcăii argaților?

Anica pufni dezamăgită când fetele îi așezară la poale

catrință neagră cu ciucuri și îi înfășurară creștetul într-o basma albă de dantelă, prin care i se deslușeau inelele părului roșcat. Știa ea de ce făcuseră asta. O deghizară ca să fie mai dificil de găsit. Numa' să afle domnii, că atunci chiar va fi o problemă gravă. Se întoarse și porni spre casa domnească, unde o așteptau treburile, aruncând o ultimă privire domniței. Chiar și așa, în ținuta de țărăncuță, tot se deosebea. Era prea frumoasă, prea delicată, strălucea printre suflete mediocre, toate la fel. Acum se gândea ce minciună să inventeze ca să o scape, căci doar asta mai putea să facă.

Ilincuța uită repede de bosumflata de Anica. Strânsă în grupul fetelor, glumea pe seama băieților ce veneau dinspre hotare cântând, împingându-se, jucându-se ca niște copii mici. Dar ei erau flăcăi în toată firea, dintr-odată înviorați. Inima îi stătu în loc și rămase fără aer când, printre ei, îl descoperi pe tâlharul din pădure. Se încruntă ușor după lungi și grabnice clipiri, crezând că poate o înșeală vederea. Dar cum se apropiară destul și se asigură că acela e străinul, întrebă fetele ușor intimidată:

— Dar el cine e?

— Cine să fie, duduie? Străinul pe care tatăl dumitale l-a angajat aici.

— Ce-a făcut? întrebă ea, surprinsă.

— Da, da, ziseră ele impresionate de atitudinea domniței, transformând discuția într-o bătăfă. A venit într-o dimineață cerând să fie angajat. Doar știi cum e tatăl dumitale, nu refuză pe nimeni dacă vine la muncă.

— Dar e simpatic foc! Și are nume de floare. Narcis i se spune pe aici, se găsi una să zică.

— Și gurița lui zici că-i mură, se miră alta mai îndrăzneată. Ia uite acolo ce buze carnoase are! și chicotiră amuzate sub privirile înflăcărate ale Ilincuței.

— Uite-i bucele. Ce zici, domnico? Nu sunt precum cerneala din călimara dumitale cu care ne scrii poezii?

Ea mări ochii simțind cum inima i se accelerează brusc. Timp să clipească acum nu mai avea, pentru ca tâlharul venea direct spre ea, prea hotărât, intimidând-o. Poate ar fi

mai bine să țipe, să îi poruncească să se oprească, însă, vai! Glasul îi pieri de parcă niciodată nu îl avusese. Se strecură cu repezeală printre fete, dar acestea, gonite de tâlhar, o luară la fugă chiuind. Dădu și ea să fugă, însă el îi prinse basmaua și i-o trase din cap, urmărind fascinat cum cascada roșcovană se revărsa pe spatele drept și alb, împrăștiind mireasmă de primăvară.

— Hei, făcu ea, încercând să o recupereze. Dar se dădu repede bătută, fiindcă tânărul o ascunse la spate. De ce ai făcut asta?

— Cum de ce? Ca să văd cum arăți fără basma.

— De parcă n-ai ști.

— Atunci am făcut asta... uite-așa! Că îți stă mai bine fără zdrențe pe creștet. Mi-e mai ușor să te deosebesc în mulțime.

— Vai, se miolăi ea cu o voce ironică.

— Tu ai vrut să cunoști motivul, iar eu am fost sincer.

— A naibii sinceritate!

Dădu să plece, nemulțumită de atitudinea lui, dar băiatul îi tăie calea, trăgând-o de data aceasta de catrință. Materialul gros și țepăn își scutură ciucurașii, încântând privirea lui.

— Nu ar trebui să fii la cealaltă șezătoare împreună cu fetele de teapa ta?

Ilinca se uită peste umăr mirată, căutând pe cineva în spatele ei. Dar acolo era doar vântul ce clătina frunzele unui nuc. Flăcăul o împunse în umăr cu un deget imprudent și murmură cu zâmbetul agățat de buze:

— De tine este vorba, domnița Ilincuța, degeaba cauți năluci acolo unde nu-s.

— Acea nu se numește șezătoare. E un bal. Îi mărturisii fata, un pic iritată.

— Așa, și? Tatăl tău știe că te-ai ascuns printre țărani în loc să fii acolo unde lui i-ar plăcea?

Ilinca se făcu mică în atenția dominatoare a băiatului și dădu pași în spate, încercând să se îndepărteze de el.

— N-ai tu treabă! șopti cu tonul aspru, adunând buzele. Fiecare pas făcut în spate însemna un pas în plus făcut în față de flăcău. Gestul lui o înfiora. În cele din urmă se izbi

de trunchiul nucului și rămase nemișcată, la fel ca stana de piatră. El se opri dintr-odată, prea aproape de ea, simțindu-i tensiunea, simțindu-i tremurăturile suave, cu pleoapele neclintite. Atenția i se propti asupra fetei. Își puse mâinile în șolduri și oftă zgomotos, intimidându-și domnița.

— Răspunsuri de proastă educație! Hm! Dar te iert pentru că ador să-ți văd buzișoarele adunate când ceva nu este pe placul tău.

Abia atunci Ilinca își dădu seama de gestul care o punea în evidență și se îmbujoră, căutând să evite privirea lui.

— Răspunsuri pe măsură, tinere, pentru că prea mult te amesteci unde nu se cade. Nu te mai lega de mine, te rog frumos!

— Cum să nu mă leg, când tu mă obligi să fac asta?

Ilinca plescăi din limbă și îl împinse ușor cu o mână, făcându-și loc pe lângă el și pornind la drum fără să știe unde. Căuta disperată spre fetele ce se depărtaseră prea mult. Fugind într-acolo, ar fi părut prea speriată și s-ar fi făcut de râs în fața lui. El se duse după ea și i se așeză din nou în față, întrebând:

— Sunt curios ce ți-au spus de mine.

— Cine? făcu ea mirată.

— Ele. Doar am văzut că discutați.

— Aha!

— Și vă uitați la mine.

Simțindu-se încolțită, nu-i rămase decât să mintă:

— Ah, tocmai mă avertizau că ești un mare ticălos. Îmi pare rău că nu am luat în considerare, altfel n-aș mai fi fost în situația asta.

— Sunt rele, ținând cont de faptul că ieri îmi făceau ochi dulci pe aici, pe după case.

Ilinca tresări, uimită. O piatră o lovi drept în inimă și îi provocă o durere sufocantă. Ochii i se întristară, în timp ce buzele îi căzură într-un zâmbet înveninat de gelozie. El îi ghici gândurile și sentimentele și zâmbi ștregărește în colțul gurii, insistând:

— Ele știu că ești prea frumoasă și oricând le poți fura

pretendenții. De aceea se apără.

— Minți, se răsti ea, ferindu-se din calea lui și grăbindu-se spre adunătura de fete ce-i făceau semne să meargă la ele.

Băiatul râse gălăgios, cu umerii săltându-i ca brazii în bătaia vântului, și o lăsă să plece, murmurând numai pentru el:

— Câteodată și minciuna e bună la ceva.

VII

O urmărea de după trunchiurile copacilor cum se adâncea în pădure în pas dansant, fluturându-și bujorii de sânge de pe rochie. Din frunzișul des cădeau în părul ei frunzulițe mărunte și străvezii ca neaua timpurie, iar murgul acela tâmp săruta urma piciorului ei desculț, în timp ce lui îi deschidea în fața ochilor o imagine de basm, ireală, un vis ciudat și neașteptat ce părea mai degrabă picătura de apă căzută pe buzele lui însetate. Un deget i-ar atinge, ca să îi cunoască căldura și o clipă scurtă ar privi în ochii ei ca să se adâncească într-un rai albastru și ușor. O dată măcar ar strânge-o în brațe să îi poată gusta zbaterea născută din sfială și tot așa, o dată, de ar avea curaj să îi atingă buzele acelea mereu alungite, pierdute în zâmbete.

O văzu apoi apropiindu-se de Vale și oprindu-se la dunga ce contura malul. Privi în jur, de parcă dorea să descopere dacă este spionată, apoi începu a se holba la un chip ivit în oglinda valurilor ca la o nălucă înfiorătoare.

„Doamne! Dar ce prostuță e! Parcă nu și-ar recunoaște chipul. Parcă ar vedea o străină deasupra apei.”

Fata își mângâia fruntea, își pieptăna părul, își mușca buzele aducându-le un gram de culoare în plus, își ciupea obrajii pentru a agita sângele, apoi țuguia buzele și trimitea către sosia ei din oglindă un sărut dulce, nici prea timid, dar nici îndrăzneț, nici prea silențios, dar nici foarte răsunător, potrivit pentru o naivă ca ea.

O lăsă în pace, uimit de atitudinea copilărească și scoase fluierul pregătit să îi dea fetei de veste că nu e singură. Când ridică privirea, se opri curios căci, după ce studie depărtările cu o privire suspicioasă, fata își dezlegă șnurul ce încrețea gulerul veșmântului și, prinzând de poale, îl scoase de pe trupul ei, lăsând la vedere o piele albă ca de lapte, cu forme feciorești ademenitoare, trasate de linii senzuale și extrem de

fine pe care el, dintr-odată amețit, le confunda cu Luna mare și rotundă, o pată de lumină bine definită, fără întreruperi, fără curbe bruște, fără defecte. Înghiți în sec și clipi apăsător, încercând să îndepărteze lacrimile ce îi tulburară vederea. Ce avea în fața ochilor? O divinitate? Un înger ori un drac ce voia neapărat să îl scoată din minți?

Iar Valea o întâmpina ca pe o stăpână mult iubită fără să o intereseze identitatea frumoasei creaturi. Își deschidea valurile ca niște brațe și o primea încântată, umezindu-i pielea fragedă și absorbindu-i parfumul, mană cerească în stare să învieze pământul. Deasupra ei, soarele strălucea feeric, așezându-i pe creștet o coroană de lumină. Cu un ciripit de pasăre, cânta creatura aceasta dumnezeiască despre flori, făcea declarații de dragoste pădurii, chema ciocârlia înălțată în zarea albastră:

— Lie, Lie, ciocârlie, zbori în Soare, cântătoare, și revino din lumină, pe pământ cu dulce cânt!

Abia atunci, băiatul își duse fluierul la buze și îi însoți glasul cu note muzicale vesele și jucăușe. Dar fata muți brusc. Cu obrazii în flăcări, cu ochii cristalizați de lacrimile rușinii, cu tremurul grav al oaselor, rămase ca o stană de piatră în mijlocul iazului, încercând din răspuțuri să găsească o cale pentru a scăpa din încurcătură.

Intrusul însă, nu se împiedică de stinghereala fetei și, rezemat de un copac, își cânta notele cu o dedicare absurdă, stându-i împrejur ca un public devotat, o pădure întreagă cu cerul ei și cu pământul peste care domnea. Din când în când, mai trăgea cu ochiul la fata inertă, învăluită în raze de lumină ce sclipeau.

A stat mult așa și s-a gândit. Fluierul o înfuria pentru că îi îndepărta gândirea și o împiedica să găsească soluția. Când își dădu seama că este încolțită, strigă din mijlocul Văii, aspră la voce și autoritară:

— Ai face bine să dispari. Trebuie să ies din apă.

Intrusul încetă din cântat și, privind-o lung, impresionat de atitudinea ei, cu privirea pierdută spre voalurile de păr ce se unduiau în apă, vorbi:

— Jur că plec în lumea largă și te las în pace, dar mai întâi de asta, trebuie să îmi dai o guriță. Nu pot rezista tentației. Vreau să o gust.

— Cine naiba te crezi? Cum îndrăznești?

El se holbă lung și nedumerit.

— Dar ce? Parcă ți-aș fi cerut Luna de pe cer, așa te înfoi, duduie!

— Tare afurisit ai devenit, așa dintr-odată! Cum îți permiți?

El tăcu un timp îndelungat, în care doar admiră figura de porțelan învăluită într-o aură a smereniei nemaiîntâlnită.

— Dacă îți ceream Luna de pe cer, mai repede și mai ușor mi-o aduceai, decât dacă ți-am cerut buzele.

— Poate ar trebui să te gândești la ceva mai bun de făcut, nu la stat degeaba.

Flăcăul ridică din umeri, nepăsător. O clipă mai târziu, fluierul său cutremura din nou pădurea.

Ilincuța își mușcă buzele în ciudată. Îndrăzni să întoarcă puțin capul și să privească peste umăr. Observă vag silueta zveltă rezemată de copac. Pentru că ochii ticălosului erau plecați spre rădăcinile trunchiului ivite la suprafață, prinse mai mult curaj și încercă din nou:

— Safir, două copite peste ochii nesuferitului, da' de ar rămâne orb...

Calul ciuli urechile, se opri din rumegat și își cutremură pielea, alungând muștele. Cuvintele fetei îl îngroziau, sau poate îi erau neînțelese. La urma urmei, e un animal, nu cunoaște limbajul vast al oamenilor.

Ce avea de făcut? Pe nesuferit nu îl putea alunga, în apă nu putea să stea toată ziua. Deja îi era frig, dinții îi clănțăneau și buzele i se învinetiseră. Va ieși. Să-l ia naiba pentru comportamentul lui. Făcu un pas printre pietricelele de sub apă, înaintând spre mal cu umerii tot mai ridicați în bătaia caldă a soarelui. Intrusul îi privi bustul neted și când descoperi dunga ce despărțea sânii robuști, schiță un zâmbet în colțul gurii, silind-o pe copilă să se oprească.

— Chiar nu vrei să pleci? i se adresă fata, în timp ce, între sprâncene, i se ivi o cută adâncă. El se uită în ochii ei

și scutură capul, dezamăgind-o. Bine..., șopti fata și fluieră calul, chemându-l la ea. Acesta, cum o văzu încurcată, se apropie până atinse apa cu botul său fierbinte. Gustă apa dominat de vocea calmantă a fetei și ghidat de degetele ei, se întoarse de-a lungul malului, ascunzând-o pe fată de privirea îndrăzneță a străinului. Abia atunci, simțindu-se în siguranță, Ilincuța îndrăzni să înainteze. Cu repeziciune, prinse calul de grumaz într-o îmbrățișare tremurătoare și porni din loc spre veșmintele lăsate în iarbă. Ghicindu-i gândurile, străinul se grăbi spre același loc. Cu iuțea prinse rochia fetei și o mototoli în pumni.

— Ce crezi că faci? îl întreabă fata cuprinsă de o mare și neașteptată uimire.

— Nu vreau să par un netrebnic și un nerușinat, dar jur că îți stă mai bine goală.

— Netrebnicule!

— Da, da! Știam că o să spui asta. Sunt curios de ce numai naturii te dăruiești în toată splendoarea ta?

— Nerușinatule!

— De ce ea se poate bucura mai mult decât ar trebui să se bucure un om de alt om?

— Ce tot îndrugi acolo? Atâtea cuvinte fără înțeles...

— Te faci că nu știi. Tu înțelegi perfect, dar așa îți place ție, să-ți explic cu de-amănuntul.

Ilincuța izbucni în răs cu o veselie absurdă, făcând pădurea să răsune dintr-un capăt în altul, răscolind-o vârtos și ținând-o așa înviorată clipe în șir, interminabile, în timp ce el o privea năucit, incapabil să mai deschidă gura.

— Aruncă rochia din mână că începi să mă enervezi!

— Încerc să-ți dau o mână de ajutor, nu vezi?

— Aruncă odată rochia aia! țipă ea disperată, bătând aspru pământul de sub picioare. Safir se sperie și scutură coama, prins și mai bine în încleștarea fetei.

— Ah, nu? Bine atunci. Băiatul agăță rochia în vârful unui deget și de acolo o azvârli la întâmplare, fără să îi pese că aceasta rămase prinsă într-o tufă.

— Hei! Adu-mi rochia înapoi!

- Eu am încercat. Dacă tu nu ai vrut... acum descurcă-te!
i-o trânti el, și plecă de acolo repede, la fel cum a și venit.
— Asta nu o să rămână așa. Țiți promit!

*

Reușind să își recupereze rochia, fata se îmbracă în grabă, sări călare și porni spre conac. Intră pe poartă cu o grabă absurdă, tulburând și ridicând un nor de praf în urma ei. Trecu pe lângă grăjdari și le strigă cât putu de tare:

- Cel nou să-mi pregătească calul pentru odihnă!
— Da, domniță.
— Acum!

Ei rămaseră o clipă uitându-se după ea zăpăciți, apoi se grăbiră să facă ce li s-a cerut, murmurându-și pe ascuns ca să nu fie surprinși:

- Ai mai văzut-o atât de furioasă pe domnică?
— Niciodată.

Ilinica sări de pe cal și intră val vârtej în casă. Anica o întâmpină repede și imediat îi descoperi frustrarea. Nu zise nimic, dar cu mâinile ei agitate, începu să aranjeze pletele fetei, să îi potrivească rochia pe ambii umeri ca atunci când va intra în viziunea mamei și a doicii, să nu pară trasă de câini. O scăpă din mâini chiar în pragul odăii de zi, unde doica dormita pe canapea, aprobând din când în când ideile interminabile ale doamnei. Aceasta trăncănea de plictiseală, sorbind dintr-o cană cu limonadă. Își văzu fiica trecând pe lângă ele ca o săgeată și urmări curioasă cum se așează la fereastră și, de acolo, privind pe după perdea de parcă spiona.

- Draga mea, după ce că umbli brambura toată ziua, nu merităm nici măcar un salut din partea ta?
— Ce să mai vorbim de un subiect de discuție, se vaită doica, luând apărarea doamnei.

Ilinca era prea ocupată și chiar prea neatentă la ce se vorbea. Aștepta momentul să îl vadă pe nenorocit periindu-l pe Safir ca să meargă mai departe cu planul ei.

- Poate ne cânti și nouă ceva, că până și canarul acesta stă

degeaba captiv în colivie. Nu mai are glas...

— Eu ți-am zis că trebuie eliberat, vorbi fata în sfârșit, bătând nerăbdătoare din călcâie. Doica îi observă gestul și nu se putu abține să nu comenteze:

— Atitudinea ta zici că aduce sfârșitul lumii.

Primi din partea fetei o atenție fugitivă și un zâmbet vag care nu o mulțumi deloc. Se apucă iarăși de protestat, însă fata fugi afară pentru că așteptarea aceea era în zadar. Grăjdarul nu își făcu apariția în fereastră. Se grăbi spre grajduri, iar mama ei se apropie de locul ei de pândă și trase perdeaua, privind afară.

— Nu ți se pare că azi copila e foarte ciudată?

— Când nu a fost ciudată oare? A avut ea vreo zi în care să pară normală? se plânse doica, calmându-și doamna și aducând-o din nou pe canapea, lângă ea.

Ilinca se apropie de grajduri și spre uimirea ei, într-un colț retras, în umbra deasă a unui salcâm, grăjdarul ținea captivă, rezemată de un perete, pe Măriuca. Aceasta îi povestea ceva, căci gura ei turuia neîncetat, în timp ce el, cu un zâmbet larg pe buze, asculta calm, din când în când, jucându-se cu coșitele prizonierei sale.

Fata simți cum o săgeată otrăvită îi străpunge pieptul și îi caută inima ca să i-o învenineze. Furia i se stinse, planurile ei de răzbunare pieriră și, învinsă, alergă spre grajdul lui Safir. Nici nu știa ce să facă, pentru că nu avea de gând să meargă acasă. Acolo va fi iscodită de cele două femei și nu avea dispoziția necesară ca să le înfrunte. Să meargă la tătuțul ei, era primejdios fiindcă se va simți cucerită de protecția lui și îi era teamă să nu pârască. Știa că intrusul va fi pedepsit aspru pentru îndrăzneala lui, deși chiar merita. Nici nu înțelegea de ce nu mergea să îi spună tatălui său ceea ce se întâmplase în pădure, de parcă ceva o reținea. Toată iritarea aceea prefera să și-o calmeze curățând boxa lui Safir, periindu-l și hrănindu-l. Intră în grajd și privi spre pod, unde perechi de porumbei gângureau doi câte doi pe parii susținători. Invidia simplitatea lor și viața monotonă care nu le aducea supărări. Așa a vrut Dumnezeu, să creeze două forme de frumos: una complexă,

dar cu greutate, alta mai restrânsă, dar mai simplă. Cum a știut El cui să dea simplitatea și cui să dea complexitatea... La urma urmei, omul prin natura lui e o ființă complexă, deci nu putea avea ce-i mai simplu și mai ușor. Ar fi fost prea perfect.

— Știi, Safir? Câteodată îmi doresc să fiu în locul tău. Ce-ți pasă ție?

Calul flutură coada lungă și pletoasă, parcă nemulțumit de ceea ce auzea. Fata căra câte un braț de paie pe care îl risipea în jurul calului, oftând din când în când.

— Nu-ți vine să fugi în lume uneori? Căci mie îmi vine. M-aș duce departe, departe. Să mă fac una cu pământul.

Cuprinse în brațe alt mănunchi de paie și se întoarse, lovindu-se de o piedică dură. Cum ridică ochii, dădu peste grăjdarul cel nou, peste măsură de serios, ațintind-o cu ochii ăia verzi ca frunza.

— Ce ar fi de locul acesta dacă nu ai fi, domniță?

— Hm. Nici că mă interesează.

Tăcu brusc, pentru că simți mâinile calde ale băiatului atingând mâinile sale în încercarea de a o elibera de povara din brațe. Fata nu cedă însă, așa că el își apăsă sfidător degetele lui peste degetele ei. Ilinca simți căldura aceea ca pe un junghi, tot mai adânc și mai adânc. Cedă, înmânându-i brațul de paie.

El împrăștie paietele, continuând să vorbească:

— Ar fi multă tristețe în jur și multă sărăcie.

— Și? întrebă ea, încercând să pară nepăsătoare. Se grăbi să ia o perie și să perieze calul, dar băiatul se apropie îndrăzneț și îi prinse mâna, smulgându-i peria. Ea cedă mai ușor decât prima dată, temându-se de atingerea lui. Aceasta străpunse pielea și intră adânc până la vene, udându-le ca ploaia ce udă florile și le face să îmbobocească. Un asemenea boboc, se dezvoltă grabnic în adâncul inimii ei.

— Și te-ai simți foarte vinovată de tristețea celor de aici. Toată lumea te dorește, nu vezi?

— Toată lumea? Nu prea cred.

Băiatul ghici din nou gândurile ei și, deși aceasta își plecă privirea încercând să se ferească, pentru el fu gestul care îl

încurajă să vorbească mai departe:

— Toată lumea. Până și vântul îți poartă numele departe și îl cântă la urechile tuturor, laudându-te așa de frumos, încât nu auzi pe nimeni să îl contrazică.

Ilinca își pierdu cuvintele. Gura îi era uscată și mâinile îi tremurau necontrolat. Le scutură puțin ca să își revină în fire, dar nu reuși. Atunci, își mușcă buzele, prin gestul ei sperând la salvare.

— Narcis e numele meu.

— Zău că nu mă interesează, protestă ea. Știa deja cum îl cheamă, doar i-au zis fetele, numai că nu se ostenea să îl lămurească.

— Fetele mi-au dat altceva de înțeles.

— Află că te-ai înșelat.

Ridicând bărbia cât de sus putu, îngâmfată și nepăsătoare, dădu să plece, însă Narcis o prinse într-o îmbrățișare și se rostogoliră între baloturile de paie. Ea încercă să țipe, el îi acoperi gura cu o palmă caldă. Ea încruntă fruntea, el o ruga din priviri să stea nemișcată. Câțiva oameni îl căutau aruncând injurii la adresa lui, în timp ce el explică fetei:

— Dacă te vor vedea în preajma mea, atât de apropiați și singuri... Cine știe la ce se vor gândi. Iar tu nu vrei să se gândească la lucruri neadevărate, nu-i așa?

Copila aprobă, zbatându-se în strânsoare.

— Lasă-i în plata Domnului să se ducă de unde au venit. Așa, evităm cine știe ce suspiciuni care dumitale, domniță, nu ți-ar cădea bine și te-ar supăra peste măsură.

Prinsă în mrejele lui, cedă repede, poate pentru că era prea puternic ca să îl înfrunte, sau poate pentru că îi plăcea prezența lui, sau poate doar pentru că nu era hotărâtă, nu putea să deslușească starea aceea pe care el i-o provoca, să îi dea o formă și să o denumească în vreun fel. Îi simțea trupul greu și cald peste trupul ei firav, tulburat. Răsuflarea lui îi lovea fața și i se părea că seamănă cu furia vântului în plină desfășurare a furtunii. O inimă grăbită i se răzvrătea în pieptul ce se ivea dur și ars de soare prin deschizătura cămeșii. Ochii de smarald erau umbriți de gene lungi și încovoiate ce băteau

din când în când ca două aripi de păun. Șuvițele inelate îi cădeau peste frunte și aveau îndrăzneala să atingă fruntea ei. Le-ar fi dat deoparte ca să se uite mai ușor în ochii lui, însă mâinile îi erau încătușate și nu le putea mișca. Și în neclintirea aceea, Ilinca se domoli, simțind cum strânsorile se slăbesc puțin câte puțin. Îndrăzni să își ia mâna de pe gura fetei și, în schimb, să îi dea părul de pe față, strângându-l tot la ceafă.

— Ai face bine să te ridici de pe mine.

— Aș face, nu-i așa?

— Nu sunt un sac, să mă ierți.

— Știu, doar îți simt trupul moale, însuflețit și...

— Și?

Narcis zâmbi în colțul gurii, coborându-și buzele mult mai aproape de buzele ei.

— Și...

— Și? insistă fata, fără să îndrăznească să clipească.

— Și... Febril...

Ea suspină, intimidată de asemenea descoperire și simți vibrația buzelor lui ca un firicel de curent ce încearcă să atragă și să se contopească cu buzele ei. Simțurile acestea îi erau necunoscute, însă se manifestau cu o dulceață aparte, cu o curiozitate nestăpânită, așa că nu îndrăzneala să se opună. Gura i se uscaseră, avea nevoie urgentă de apă. Un gemăt fin stătea să se strecoare printre buze și jura că îi va da drumul în clipa următoare.

Băiatul se mai apropie un pic, simțind cum trupul mărunț de sub el începe a tremura deznădăjduit. Simțurile fetei o dădeau de gol în fața lui, descoperirea că prezența lui nu îi era deloc indiferentă, astfel că, irisurile i se luminau, holbând ochii aprinși ai domniței. În sfârșit, se întinse și îi sărută fruntea zgomotos, sub atingerea lui născându-se o cută adâncă, semn al dezamăgirii. Își duse degetul spre cuta fetei și o făcu să dispară cu o mângâiere duioasă, abia simțită.

— Mulțumesc pentru că mi-ai luat apărarea. Puteai, la fel de simplu să mă dai de gol.

Ilinca doar aprobă cu capul, permițându-i flăcăului să se ridice și să plece. Ea, cu privirea la Safir, se ghemui pe paie

murmurând:

— Vezi, Safir, cum sunt oamenii? Îndrăzneți, înșelători și nepăsători. Așa sunt ei, Safir... Așa sunt ei...

VIII

Își căută tatăl prin casă și, pentru că nu dădu de el, bănuie că este destul de ocupat ca să nu îi poarte ei de grijă. Dintotdeauna a urmărit-o și a muștrat-o pentru plăcerea ei de a sta cu fetele curții. O vrea printre acelea ale nobilimii, unde considera el că îi este fetei locul, și nu știe cum să îl convingă de faptul că se înșeală, că se simte cu adevărat fericită când se amestecă printre argați, acolo unde veșnic găsește veselie și povești interesante.

Își pe ușa din spate și se duse direct la țărăncuțele care stăteau la umbra unui nuc, lângă fântână, torcând și cosând. Unele cântau, altele chiuiiau, una își ștergea sudoarea cu mâneca cămeșii, alta își aranja părul sub năframa de pânză străvezie, pe care o legase la spate și care îi atârna pe lângă umeri, lungă până la brâu. O fetiță cu părul ciufulit și cu poalele rochiței murdărite, ședea ghemotoc între ele, jucându-se cu pietricelele ogrăzii.

Când o văzură pe Ilincuța venind se bucurară, căci domnița lor întotdeauna era veselă, cânta cu ele, muncea cot la cot cu mânuțele ei domnești și le spunea povești din cărți. Pentru toate acestea o iubeau toți, spre disperarea doamnei și spre ciuda domnului, care mereu o certau și o goneau dintre țărani. Dar ea se întorcea întotdeauna, doar cu urmele tristeții și ale supărării, sărind peste cuvântul lor.

— Hai, domniță, hai! izbucniră fetele, făcându-i loc între ele. Ilinca se așeză jos, rezemându-se cu spatele de fântână și luă o bucată de pânză, imitându-le. Din când în când le privea lung și melancolic, fără să se sature de imaginea aceea a fetelor de la țară. Invidia libertatea lor și frumusețea sălbatică, ochii expresivi, buzele arse de soare, cosițele unele blonde, altele brunete și mâinile lor muncite, executând rapid și cu îndemănare orice lucrare, fără să știe ea că devenise una dintre ele.

— Ia cântă-ne, domniță! Că Măriuca se chinuiește de ceva

timp să ne încânte auzul, dar nu știe ca dumneata. E răgușită ca mioarele însetate. Ia arată-i cum se face!

Măriuca roși sfoasă și, punându-și o mână în șold, le blestemă cu zâmbetul pe buze pe suratele sale. Măriuca aceasta era una dintre țărăncile frumoase, care, pe lângă frumusețe, mai era înzestrată și cu alte calități. Avea o voce frumoasă la cântat, știa să cioplească în lemn și bătea și toaca la biserică. Boierul îi cumpărase o toacă a ei ca să o bată și la curte în diminețile de sărbătoare.

Sub privirile zurlii, Ilincuța își umezi buzele și începu mai întâi cu glasul moale, spre ciuda Măriucăi, apoi, urmată de celelalte fete, ridică tonul, trezind atmosfera și transformând-o într-una de sărbătoare. Din când în când gesticula cu brațele și adâncea expresiile feței spre hazul fetelor, râsetele lor vioaie atrăgând atenția argașilor. Aceștia se opreau din graba lor și se uitau la ele zăpăciți, scuipându-le de deochi. Una dintre fete îndrăzni să mărturisească:

— Măriuca noastră e cu capul în nori. Un flăcău i-a zâmbit și a zăpăcit-o.

— Alt flăcău? întrebă Ilincuța, mărind ochii de curiozitate. Acum era momentul să afle de la propria Măriuca dacă între ea și Narcis se înfiripa ceva.

Măriuca aprobă grav:

— Ce să fac domniță dacă m-a prins? Nu i-am putut rezista.

— Cum așa, Măriuco? Ai uitat de pădurarul din vecini?

— Acesta-i mai dulce, coniață! Are ochii ca pădurea și buzele năzdrăvane rău.

Domnița înghiți sec.

— Ce are?

— Are, coniață, de toate. Rostește numai vorbe mieroase și cântă dintr-un fluier de-ți fură puterile și nu mai poți face nimic.

Ilina simți cum inima stă să îi sară din piept. Adevărul durea mai mult decât se așteptase și acum chiar îi părea rău că a încercat să îl afle. Iar faptul că Narcis prostea fetele, îi dădea impresia că nu e decât un prefăcut fără sentimente. Discuția

aceea o supără și vru să plece, însă fetele râdeau și se amuzau și numai ea părea deranjată. Nu dorea să intre la bănuieli. La urma urmei, se poate ca ea să fie singura exagerată în toată povestea aceasta. Le lăsă pe fete să povestească, în timp ce ea se pierdu în gândurile sale, cu cheful pierit și cu pofta de a fugi în Vale. Toate fetele curții păreau fascinate de noul venit, toate îl admirau într-un fel misterios, toate vorbeau despre el și îi evidențiau calitățile în fața ei, derutând-o. Nimeni nu bănuia măcar cât o deranjează faptul acesta, și cât își dorește să le oprească, să nu îl mai pomenească, să nu mai audă nimic de el. Măriuca se arăta vizibil îndrăgostită și părea să sufere din cauza lui. Ca să destindă atmosfera și cumva să își bată joc de țărănuță fără ca nimeni să se prindă, Ilincuța smulse basmaua fetei, își acoperi creștetul și începu s-o imite pe Măriuca necăjită, mai mult înciudată decât amuzată, în timp ce fetița cea mică o sorbea din priviri prinsă în mrejele poveștii.

Hazul lor se auzea în toată curtea și chiar și în casa domnească. Din jilțul său, Gregoriu Damian asculta încrunțat și deosebea cu ușurință glasul cristalin, dar puternic al propriei fiice. Ofta pentru că nu îi era pe plac să o vadă între norod. Azi renunța să o certe, dându-și seama că nemulțumirile lui nu erau suficiente ca să o astâmpere. Azi se dădea bătut.

Și umorul lor se înteeți când îi observară pe flăcăi intrând pe portița din spatele ogrăzii, cu furcile pe umăr, împiedicându-se unii de alții cu atenția ademenită de voioasele de lângă fântână. Ele îi urmăreau, își șopteau taine la urechi, rupeau mușețelul crescut pe lângă fântână și aruncau florile în direcția lor, râdeau și uneori își plecau privirile, stârnindu-le curiozitatea.

Ilincuța abia de apucă să întoarcă bărbia, privind peste umăr. Rămase fără suflare când o lamă de cuțit se strecură în trupul ei firav, silind-o la tresărire. Silueta înaltă, cu umerii rotunzi, părul cârlionțat și floarea agățată la chipiu...

El îi susținu privirea mult timp, până când aceasta cedă și își feri uitătura sfioasă. El, satisfăcut, zâmbi cu buzele-i robuste, simțind cum o gădilitură stranie i se strecoară în

mijlocul inimii, silind-o să palpitate agitată.

Într-o clipă, Anica fu lângă el și îl repezi cu o împinsătură severă, muștrându-l pentru că stă degeaba. Apoi se întoarse spre domnica ei și îi șopti apăsător, ascunzându-și buzele după o palmă tremurândă de la atâta încordare:

— Domnul se uită încoace de după perdea și e foarte mânios.

Ilinca își aruncă ochii spre fereastra odăii din care presupunea că tatăl ei o urmărește și pentru că nu văzu măcar o umbră mișcându-se acolo, scutură din cap a dezamăgire, oftând:

— Anico, Anico! Ți place să fii băgăcioasă.

— Eu? se apără femeia impresionată de afirmațiile fetei. Eu, domniță? Eu spun doar adevărul. Nu e bună apropierea asta între dumneata, copil de nobil și blestematul de argat.

— N-am eu treabă cu el, Anico. Ba chiar nu îl suport de îngâmfat ce e!

— Da, da, și își încrucișă brațele la piept pândind cu o expresie gravă tânărul ce se tot oprea din drum, o căuta pe copilă și, atunci când o găsea, îi dăruia câte un surâs amenințător de intim. Se potolea abia atunci când descoperea atenția răufăcătoare a Anicăi proptită asupra-i, sau privirea fermecată și înciudată a Măriucăi, dar cu toate acestea, tare îi mai plăcea sfiala domniței, pleoapele ce-i cădeau stânjenite peste pupilele prea fierbinți în care ardeau două scânteii căzute parcă de pe cer. Anica s-a înfoiat în pene ca o cloșcă protectoare și puse mâna pe o nuia, strângând-o nervoasă între degete.

— Acuși mă duc și-l altoiesc de nu se vede pentru îndrăzneala lui de a te înfrunța. Ui' la el, mă!

— Lasă-l, Anico! Oricum nu mă impresionează pe mine gesturile lui.

Zicând acestea, se uită fix în ochii Măriucăi care, simțindu-se până acum exclusă, fără șanse, zâmbi extrem de liniștită.

Atunci, Anica lăsă jordița rezemată lângă nuc și scrută amenințătoare silueta care se depărta nepăsătoare, amestecându-se cu ceilalți tineri, fără să mai acorde atenție

fetei părăsite ce simțea un fior rece înjunghiindu-i inima. Ce ciudat e omul acesta! Se joacă cu ea cum vrea el, iar ea, ca o bleagă, îl urmează, rămânând cu buza umflată pentru că acum era prietenos și atent, acum devenea orgolios și indiferent, de parcă totul era doar un vis neplăcut care o tulbură în timp ce doarme.

Tot așa, într-o zi în care toți ai curții parcă pieriseră și liniștea domnea triumfătoare peste întreaga moșie, o văzuse pe Măriuca plimbându-se pe sub meri și culegând poamele într-o coșarcă de nuiete. Nu stătu pe gânduri. Se apropie cu pași mărunți și repezori, și rămase apoi cu degetele de la o mână încalcitate în frunzișul pomilor, frământându-l pentru a-i simți aroma a verde proaspăt.

— Măriuco!

Fata se întoarce și îi dăruie domniței un zâmbet.

— Tare frumoase sunt merele anul acesta, nu-i așa?

— Daaa, cântă ea aprobarea, mulțumită de recolta din coșarcă.

— Voi duce și eu câteva acasă. Le voi așeza pe masa din salon ca să împrăspăteze aerul.

— Cum să nu, domnicio? Uite aici! Pune-le în coșulețul acesta.

Măriuca îi întinse un coșuleț cu toartă și o ajută să aleagă cele mai frumoase mere.

— Măriuco, începu Ilinca sfioasă, oprindu-se la un moment dat.

— Îndrăznește, domnică!

Fata oftă apăsător, își mușcă buzele, înfipse unghiile în coaja unui măr și în cele din urmă continuă:

— Măriuco, ție îți place noul grăjdar?

Măriuca se opri din ales mere. Ridică ochii sticloși asupra domniței și se îmbujoră.

— Păi, îmi place, domniță.

— Dar, îți place așa? Ca iubit? L-ai lăsa să te sărute dacă ar vrea să facă asta?

Măriuca chicoti cu obrazii încinși.

— L-aș lăsa, domnica mea, doar că el se ferește să facă așa ceva. Eu tot aștept, iar el tot amână. Poate vrea doar să mă amăgească. Cât rânjește cu fetele de pe aici, sigur vrea să mă amăgească. E tare neserios.

— Dar tu de ce îi faci pe plac? Refuză-l, Măriuco! Fii mai puternică decât el.

— Încerc, domnico. Dar nu știu dacă dumneata ai observat că el nu e ca restul băieților.

— Ah, nu? Fata se holbă lung, oprindu-se din lucru.

— Nu, șopti țărănuța, scuturând din cap. Nu ai observat ce privire pătrunzătoare are? Ce să mai zic de puterea lui de convingere? E mios și lingușitor și simt cum îmi tresaltă inima când se apropie. Nici nu trebuie să îl văd. Inima mea știe că vine, că e prin apropiere și începe a se agita necontrolat.

Ilinca își duse palma la piept și o lipi în dreptul inimii. Se sperie când descoperi că ceea ce descria Măriuca i se întâmpla chiar ei. Sentimente ciudate și străine, dar totodată din ce în ce mai dorite, căci o completau chiar dacă uneori erau greu de suportat și o întristau. Slăbiciunea aceasta o încătușa, o făcea vulnerabilă, îi sorbea puterile și o lăsa neajutorată.

Ochii aceia verzi ca iarba ce o priveau fix, apăsător.

Nu mai îndrăznea nici să clipească.

Buzele lui mari și cărnoase și dornice de a fi atinse. Iar obrazii? Obrazii osoși pe care de atâtea ori a fost tentată să îi sărute. Și-a promis de multe ori că se va feri de el și totuși nu reușește.

— Măriuco, ce discută cu tine?

— Pune întrebări tot timpul. O sumedenie de întrebări.

— Ce te întrebă?

— De toate. Mă întrebă despre flori, despre copaci, despre păsări, despre ziua de mâine, despre oamenii de la curte.

— Și... întrebă și de tata?

— Da.

— Întrebă și de mama, și de doica, și de Anica?

— De toată lumea, domnico.

Ilinca se opri și își roase o unghie timp îndelungat. Cugetă clipe în șir, gustă apoi un măr, mestecă nervoasă și înghiți

greu de parcă miezul zemos i-ar fi stat în gât.

— Chiar și de mine, Măriuco? Întreabă și de mine? Îndrăzni ea în cele din urmă.

— Întreabă, întreabă, parcă prea mult, mărturisii țărănuța deloc deranjată de subiect. Își propti mâinile în șolduri, se încruntă și continuă: Amu nu te supăra pe mine dacă am limba lungă și mă mai scap și îi mai dau câte o informație... Odată chiar l-am certat pentru curiozitatea asta ieșită din comun. El îmi zise că vrea doar să se obișnuiască cu noua lui casă pentru că se simte străin.

Ilinca rămase ca o stană de piatră, neștiind dacă să se bucure sau dacă să rămână serioasă. Ceea ce aflase o tulbura, dar mai tare o deruta și o încurca suficient încât să nu mai știe de ea. Își dădea seama că își dorea să fie în gândurile lui, să fie motivul curiozității lui, dar descoperirea aceasta parcă o înfricoșa. Printre lacrimile emoției desluși o siluetă prea familiară ca să nu o recunoască. Silueta se apropia tot mai mult. Ilinca se crispă.

Era el.

Măriuca nu înceta din vorbit și vorbea chiar despre el.

— Măriuco...

— Așa este, domnico. Uneori am impresia că doar se folosește de mine ca să ajungă acolo unde și-a propus și asta mă înfurie.

— Măriuco, insistă domnița când îl văzu pe Narcis intrând sub meri.

— N-oi fi eu proasta care tânjește. Am să-i dau de înțeles că sunt indiferentă, iar dacă vreodată va fi să se înfiripe ceva, atunci așa să fie.

Narcis se apropie de Măriuca prea concentrată la ceea ce vorbea, încât aceasta nu băgă de seamă că o bărbie ascuțită aproape îi atinge umărul. Iar în nădușeala de dimineață, îi scăpă chiar și răsufierea lui ce-i gâdilea obrazul. Îndruga de toate: și vrute și nevrute, dându-și seama că devie de mult subiectul și că propriile ei gânduri o luaseră razna și prinseră glas puternic pentru a fi ascultate.

Când se plictisi de ascultat, Narcis își dresă glasul și

țărăncuța muți. Se întoarse spre el și se ciocniră nas în nas.

— Măriuco, te cheamă la bucătărie.

Ea aprobă, însă nu îndrăznea să se miște de pe loc. Scăpă merele din poală și simțea cum i se înmoaie genunchii. Oare cât auzise el din discuția aceea și cum o va privi de azi înainte știind că l-a criticat?

Narcis o ciupi sub coaste și aceasta se deșteptă, fugind spre bucătărie. El rămase în compania domniței. Doar vântul le ținea de urât foșnind calm și rar printre meri. El se rezemă de trunchiul unui pom și de acolo privea fata cum alegea mere, le pune în coșulețul cu toartă, iar le scotea de acolo, iar le așeza la loc, probabil atât de îndepărtată de realitate, încât habar nu avea ce făcea.

— Am mințit-o. Nimeni nu o chema la bucătărie.

— Destul de rău că ai făcut așa ceva. Nu îți stă bine în postura de mincinos. Nu știu ce ai cu ea și de ce îți bați joc. E o fată bună.

— Altfel nu pleca.

— De ce să plece? Doar îți place compania ei.

— Mda, câteodată.

— Îmi imaginam eu, murmură fata ușor dezamăgită. Simțea cum o repulsie ucigătoare îi sufoca inima. Nu era altceva decât gelozia.

— Dar acum nu, pentru că doream să ne lase singuri.

Ilinca se opri, ridicând ochii asupra lui. Narcis se apropie, îi întinse un măr roșu și lucios, parcă scos dintr-un basm. Făcu o reverență, șoptind armonios:

— Pentru doamna mea, cel mai mare și mai frumos măr din lume.

Ilinca plescăi din limbă cu un zâmbet batjocoritor pe figură. Îi dădu celelalte mere pe care le ținuse până atunci în mâini și rămase adulescând poama primită. Narcis o imită, adulescând zgomotos fructele din palme. Le privi lung, le atinse cu buzele, le mângâie cu degetele și după un timp vorbi:

— Merele acestea au o aromă diferită. Nu sunt ca toate merele. Ridică pleoapele și întâmpină privirea hipnotizată a fetei. Ai observat?